

אנשים אליז

מאת
רון קלארק
וסם בובריק

המחזה

אב, שאשתו מזה שלושים שנה נטשה אותו לטובת אחיו, מגיע לבניו יורק לחפש נחמה אצל בנו ומגלה שהוא הומו החי עם גבר. הקונפליקטים בין האב, שאינו יכול להשלים עם ההומוסקסואליות של בנו לבין הבן המבקש הכרה, יוצרים מצבים קומיים ונוגעים ללב כאחד.

משתתפים:

אוסקר צ'יימברס - נורמן עיסא

שרלוט צ'יימברס, אשתו -

רובי פורת שובל

אורסון צ'יימברס, בנו - יואב דונט

גארסון הובארד, בן זוגו של אורסון -

טל קלאי

מרי, נערת ליווי - הילה שלו

רקדנים: ויטל גיזלגיל, נדב שחם/אורון דהן

תרגום: ירון פריד

בימוי: נתן דטנר

עיצוב תפאורה: אלכסנדרה נרדי

עיצוב תלבושות: סבטלנה ברגר

עיצוב תאורה: מאיר אלון

עריכה מוסיקלית: אריק אביגדור

עיצוב קטעי ריקוד: אורון דהן

מנהלת הפקה: כנרת צור

עוזרת בימאי: מיכל איזיק

הצגה ראשונה: 30 ביוני 2015 אולם מסקין
משך הצגה: שעה וחצי ללא הפסקה

ערכת תכניה:
רות טון מנדלסון, רמי סמו
צילום בחזרות:
ז'ראר אלון
עיצוב גרפי:
טנטלסטודיו
עיצוב פוסטר: פאר לוי • CREATIVE

The Play

After his wife ditches him for his own brother, Oscar heads to New York to find comfort at his adult son Orson. But instead of the reassurance he's seeking, Oscar's rocked again when he discovers the truth behind Orson's orientation as well as his son's flamboyant, elitist boyfriend. From when it opened in 1970, "Norman, Is That You?" was the first play to treat homosexuality in an entirely open and comic manner, inaugurating a new era of acceptance.

NORMAN, IS THAT YOU?

By Ron Clark & Sam Bobrick

Translated by Yaron Frid Directed by Nathan Datner
Set Design Alexandra Nardi Costumes Svetlana Berger
Lighting Meir Alon Music Editor Arik Avigdor
Movement Oron Dahan

The Cast:

Oscar Chambers - Norman Issa
Charlot Chambers - Rubi Porat Shoval
Orson Chambers - Yoav Donat
Garson Hobard - Tall Kallai
Mery - Hila Shalev
Dancers:
Vital Gizelgil,
Nadav Shaham / Oron Dahan

Production Manager: Kineret Tzur
Assistant Director: Michal Isaak

Program: Ruth Tonn-Mendelson, Rami Semo
Rehearsal Photos: Gerard Allon
Graphic Design: Nutelstudio

Opening: 30 June, 2015 The Meskin Theatre | Length: 1 hour and 30 minutes with no interval

מה משותף להומו בארון, אבא שלא מקבל את בתו בגלל שהיא לסבית ומתן זכויות נישואין לסטרייטים (הטרנסקסואלים) בלבד? התשובה פשוטה מאוד: כולם נובעים מהומופוביה.

בספרות המחקרית ניתן למצוא הגדרות רבות ושונות למונח הומופוביה. ההגדרה המלאה להומופוביה כוללת אפליה, דחייה, זלזול, פחד, דעות קדומות, שנאה ואלימות המופנים כלפי לסביות, הומואים וביסקסואלים (לה"בים) לאור נטייתם המינית ומימושה. במילים פשוטות יותר, הומופוביה היא מתן יחס שונה לרעה כלפי לה"בים וכלפי סוגיות לה"ביות. רוצה לומר, התייחסות המעדיפה ומיטיבה עם סטרייטים שורשה בהומופוביה, מעצם היותה מבוססת על התפישה כי אנשים שאינם סטרייטים (כלומר לה"בים) טובים ומועדפים פחות מסטרייטים. מובן כי ניתן למצוא הסברים חלופיים לתופעות שונות המבכרות מיניות סטרייטיות, אך ניתן גם להסיק כי הומופוביה היא אחד מהם.

נראה כי העמדות הגלויות כלפי לה"ביות הפכו מתונות וחיוביות יותר בשלושים השנים האחרונות. זאת ניתן לראות בעיקר בחקיקה וביחס שיויוני יותר בחלק מהמוסדות החברתיים

המרכזיים, כמו גם בדעה הציבורית הכללית. מנגד, מחקרים שעשו שימוש במדדים הבוחנים עמדות סמויות (implicit) מצאו יחס שלילי למדי כלפי לה"בים. כך נוצר פער משמעותי בין עמדותיהם הסמויות של סטרייטים, שנתגלו כשליליות יותר, לבין עמדותיהם המפורשות. ייתכן ולא מדובר בשינוי ספונטני בעמדות כלפי הומוסקסואליות, כי אם במודעות הולכת וגוברת לעובדה כי אין זה תקין פוליטית להחזיק בעמדות שליליות כלפי לה"בים. במילים אחרות, לא יאה להעיר הערות הומופוביות ולחשוב "בהומופובית". מכאן אנו למדות, כי במקביל לשינוי החברתי שחל בנוגע ללהב"קיות, התקינות הפוליטית, שהפכה לנורמה חברתית רחבה, גרמה לביטויים ולגילויים הומופוביים להיעדר מהשיח הציבורי, אך להמשיך ולהתקיים בנבכי נפשנו הלא-מודעים. זהו תהליך חברתי נפיץ, שלאורה אנו עדות, למה שאני מכנה, "הומופוביה במסכה". לכן ברצוני להדגיש, כי הומופוביה היא תופעה תרבותית-חברתית נרחבת הפושה בכל תחומי החיים ופוגעת בכל אחד ואחת מאיתנו – ללא קשר לנטייה מינית. ליז טרובישי ז"ל, בת-ברית סטרייטית של הקהילה הגאה, היא ההוכחה כי הומופוביה היא חולי "עיוור" להבדלים המבוססים על נטייה

מינית. הרי כשנכנס הרוצח הנתעב לבר-

נוער באוגוסט 2009 הוא לא שאל את נטייתם המינית של בני הנוער ששהו שם, אלא ירה לכל עבר באופן עיוור. אם כך, נהיר וברור כי ארוכה היא הדרך עד להשגת שוויון זכויות מלא בכל תחומי החיים של לה"בים.

במדעי החברה, אנו מבחינות בין שלוש רמות של הומופוביה שמזינות האחת את השניה והן:

1. **מבנית/מוסדית:** הומופוביה ברמה זו באה לידי-ביטוי בחוקים, מדיניות, תקנות, יחסי משפט והסדרים שמפלים לרעה לה"בים. לדוגמה, איסור על נישואים חד-מיניים או פונדקאות בקרב זוג הומואים או לסביות הוא בגדר הומופוביה מוסדית, שכן האפליה נגד לה"בים מובנית בתוך החוק וכך נוצר מצב של פער בזכויות בין לה"בים לסטרייטים.

2. בינאישית: הומופוביה ברמה הזו באה לידי-ביטוי בעיקר בתקשורת בין אנשים וכוללת אלימות מילולית, פיזית, מינית, כמו גם בריונות, דחייה והדרה חברתית. רמה זו היא המוכרת ביותר ללה"בים והיא גם הגלויה והנראית ביותר לעין. דחייה וחוסר תמיכה משפתית גם כלולים ברמה זו. דוגמאות לרמה זו של הומופוביה כוללות תלמידה ביסקסואלית שחווה בריונות מצד מכריה לכיתה או אב שלא מקבל את בתו הלסבית ואינו מאפשר לה להזמין את בת-זוגתה לארוחה הזכות להזמין את בת-

3. פנימית/מופנמת: לה"בים, כמו

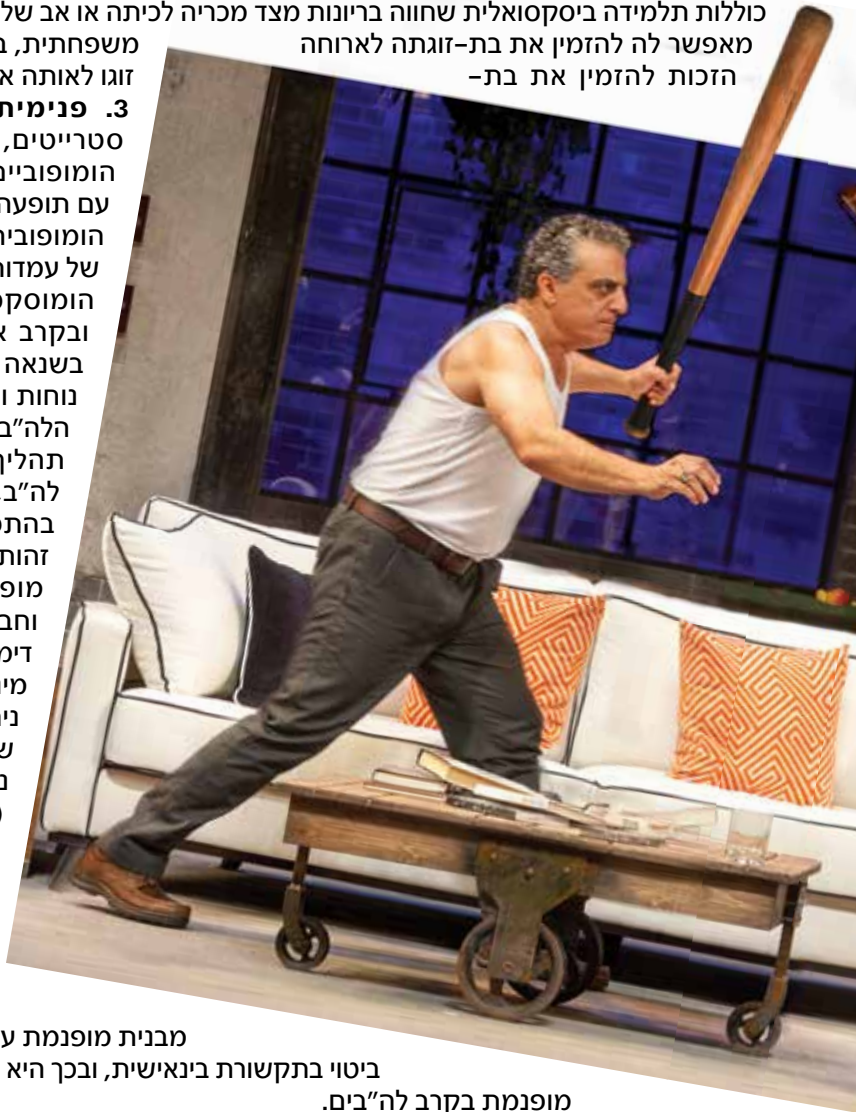
סטרייטים, מפנימים ערכים ועקרונות הומופוביים ועל-כן נאלצים להתמודד עם תופעה המכונה הומופוביה מופנמת. הומופוביה ברמה זו מוגדרת כמערכת של עמדות ורגשות שליליים כלפי גילויים הומוסקסואליים בקרב הפרט עצמו ובקרב אחרים, וביטוייה המרכזי הוא בשנאה עצמית אשר גורמת לפרט אי נוחות וחוסר קבלה של נטייתו/זהותו הלה"בית. הומופוביה מופנמת מהווה תהליך התפתחותי אותו חווה כל לה"ב, ונמצאה כגורם מעכב מרכזי בהתפתחות ובגיבוש התקינים של זהות לה"בית. כמו-כן, להומופוביה מופנמת השלכות פסיכולוגיות וחברתיות שליליות רבות, לרבות דימוי עצמי נמוך, דיכאון והתנהגות מינית לא-בטוחה.

ניתן לשים לב לתהליך ההפנמה של ההומופוביה מחוקים, נורמות וערכים הומופוביים (מוסדית/מבנית) לתקשורת בינאישית הומופובית (בינאישית), ומחוויות בינאישיות הומופוביות להתמודדות עצמית עם הומופוביה (מופנמת). כלומר, הומופוביה מוסדית/מבנית מופנמת על-ידי כלל האנשים ובאה לידי-ביטוי בתקשורת בינאישית, ובכך היא גם באה לידי-ביטוי כהומופוביה

מופנמת בקרב לה"בים.

אך עם זאת חשוב עוד יותר לזכור, כי זה בכוחנו, גם לה"בים וגם סטרייטים, לשנות את שלושת רמותיה השונות של ההומופוביה. עלינו להפעיל לחץ על חברי כנסת, שרות בממשלה ואנשים נוספים המשפיעים על המדיניות הציבורית כדי לבטל חוקים הומופוביים המפלים לרעה לה"בים. אנחנו צריכות ללמוד להיות יותר אדיבות, סובלניות ומכבדות כל מי שאינו כמונו, וביניהם גם לה"בים. ובקרב לה"בים, עלינו לפתח מנגנון ביקורת עצמית כדי להתיר את ההומופוביה המופנמת שלנו ובמקומה לאמץ נרטיב של גאווה ואהבה עצמית.

נדב ענתבי-גרושקה – דוקטורנט לפסיכולוגיה ובריאות הציבור באוניברסיטת קולומביה, ניו יורק וחוקר הומופוביה. נדב קיבל את התואר השני שלו בפסיכולוגיה חברתית והתפתחותית מאוניברסיטת קורנל ואת התואר השני שלו במדעים סוציו-רפואיים מאוניברסיטת קולומביה.

משפחה, הדבר הכי רגיל בעולם. אמא, אבא, בן, בת, או כמה ילדים – "משפחה". מה יותר רגיל מזה? אבל מה קורה למשפחה כשהיא מתנגשת חזיתית במציאות שלא מניחה לה להיות "רגילה"? איך עומדים בזה? אבא ואמא גידלו בן. תמיד ידעו שיום יבוא ותהיה לו חברה, ואולי יהיו כמה, ובסוף תגיעה החברה שאיתה תהיה החתונה שידוע מראש איך היא תיראה, ואז ייוולדו לו ילדים, והם יהיו סבא וסבתא... ופתאום: בום. לא רק שאין לכן שלהם חברה. יש לו חבר. מה קרה לו? מה קרה לנו? איפה טעינו? מה קלקלנו? כמעט כל הורה שמגלה כי בנו או בתו אינם "כמו כולם" מרגיש המום. הקרקע כבר לא יציבה תחת הרגליים. לפעמים הוא חש מרומה, לא זה מה שהבטיחו לו – מי? החיים? הטבע? המסורת? לפעמים יש כעס גדול. למה היא עושה לי את זה? למה היא לא יכולה להיות כמו כולם? למה זה קורה דווקא לי? עצב יורד על המשפחה. אף אחד לא חולה, אף אחד לא מת או נוטה למות, אבא לא איבד את מקום העבודה. אמא לא חולה בסרטן. לא קרתה תאונה. אבל הבית עצוב. אמא בוכה כל לילה אל תוך הכרית. קשה להם לדבר עם הילד. הם אוהבים אותו מאוד, בטח שאוהבים, אבל הדבר הזה תקוע ביניהם ולא נותן לדבר. הורים רבים מחכים "שיעבור לה". היא מבולבלת, הטלוויזיה/האינטרנט/הסרטים בלבלו אותה. אחרים מעמידים פנים שאם רק לא יזכירו את זה, "זה" ייעלם, יתאדה.

הכי גרועה זו תחושת הבדידות. אמא לא מעיזה לספר לחברות. אבא בכלל לא מוציא מלה מהפה. הרעיון שהבן שלו נמצא עם גבר במיטה, זוועה, אי אפשר לדמיין את זה בכלל (שאלה מהיצי: אבא, ואת הבת שלך אתה יכול לדמיין עם גבר במיטה? או את הבן שלך עם אשה? מה הקשקוש הזה?) אין עם מי לדבר, לפרוק את המועקה הכבדה.

נותנים לזמן לעבור, וכנראה זה עוזר. יש מין תופעה כזו בטבע, או אולי לא בטבע, מי יודע, אבל אבא ואמא, איכשהו, בסופו של דבר אוהבים את הילד שלהם, את הילדה שלהם (כמעט כולם, במאה אחוז. אנחנו לא אחרים לכמה עשבים שוטים). מישהו קורא משהו באינטרנט. מישהו מקשיב לתכנית ברדיו, רואה משהו תיעודי בטלוויזיה. מתחילים לעכל, קודם כל, שהם ממש לא לבד. קולטים שאולי זה לא אסון גמור. בני המזל מוצאים את דרכם לקבוצת תמיכה של הורים. שם הכל נפתח, ופתאום אפשר לנשום. לא רק שהם לא לבד, מתברר שהילד שלהם הוא אחד מרבים. חשוב יותר: הם מגלים שהילדה שלהם לגמרי בסדר בסך הכל. אפילו אדם די רגיל. בעצם, היא סתם אחת, ככל האדם. הבן שלהם הוא לא רק "הומו". הוא נער שיש לו תכניות בחיים, לנסוע בעולם, לעבוד, אולי ללמוד משהו. הוא לא סוטה ולא חולה. הוא, אוי לאותה אכזבה, אדם רגיל לגמרי. פתאום הוא אוהב בן אחר. והבן האחר אוהב אותו גם כן ורוצה לחיות אתו.

איך ממשיכים עכשיו? אבא ואמא צריכים לחשב דרכם מחדש. זה לא בא בקלות. יש "בואו לארוחה ביום ששי הבא." כי השבוע יהיו דוד ודודה שלאבא אין חשק להתחיל לספר להם סיפורים (זה השותף לחדר של אביתר במעונות). מגיעה עונת קבלת ההחלטות. צריך להחליט למי מספרים, מה מספרים. מספרים לאחים/לאחיות, לחברים הכי טובים, אבל לא לסבתא וסבא, הם לא יעמדו בזה וגם לא לאחות הקטנה, היא לא יכולה להבין. ובטח לא בעבודה, רק זה חסר לי, שכולם ירחמו עלי. פתאום אמא שוב בוכה בלילה: אז מה, לא תהיה חתונה? לא יהיו לי נכדים? אבא מנסה אופטימיות: אבל אם הם נורא ירצו הם יוכלו להביא תינוק. ואמא: אתה יודע כמה זה עולה? מינימום שתי משכנתאות. ומה אני אגיד לחברות בעבודה? מתי יודעים שאבא ואמא הגיעו לשם? שהם עשו זאת? כשאימא אומרת לחברות בעבודה: "אתן יודעות שאביתר בזוגיות כבר חודשיים וחצי, והחבר שלו מה-זה מתוק. מדהים אמיתי. הזמנו את ההורים של אבנר לערב שבת, איזה אנשים מקסימים. לא להאמין."

הסתכלו סביבכם על הקהל באולם: אתם מזהים מישהו שנראה "כזה"? לא? מעניין. מאחר שבין שבעה לעשרה אחוז מבני האדם נמשכים לבני מינם, מן הסתם גם בין באי ההצגה הזו יש כמה אנשים עם נטייה מינית שונה מהמקובל; ובוודאי יש כאן הורים לכמה "כאלה" או בלשון בני אדם, גברים הומוסקסואלים, נשים לסביות, גברים ונשים בייסקסואלים. שיעור הטרנסג'נדרים נמוך יותר, אבל בקרב כמה מאות אנשים, בוודאי יש לפחות אחד או שניים, שהיו מעדיפים להיוולד לא בתוך הגוף בו נולדו, לא במגדר אליו נולדו. לכל ההורים כאן אפשר לומר, הילדים שלכם הם בני אדם ככל בני האדם, הם לגמרי בסדר; ואם לא, זה לא בגללם, אלא בגלל מי שלא מסוגלים לקבל אותם כפי שהם.

מי שלא השתכנע, וגם מי שכן, אבל רוצה לשמוע עוד, מוזמן להתקשר לתהלה^ה, העמותה לתמיכה בהורים של להט"ב, לדבר ולהקשיב ואולי אפילו לבוא לפגישה. טלפון: 09-8855822

עדי מרקוזה-סו, כותבת ומתרגמת, מתנדבת בעמותת תהלה

המסר שלי כאם בהצגה, הוא גם המסר שלי
בחיים: זו הבחירה של הבן שלנו, כהוריו עלינו
לקבל אותו, ללמוד להתמודד עם הבחירה שלו
ולכבד אותה. אמנם ברגע הראשון שרלוט בהלם,
אך היא מהר מאוד מתעשתת, הופכת למבוגר
האחראי ומודעה לאוסקר שבחירתו של אורסון
היא עובדה קיימת.

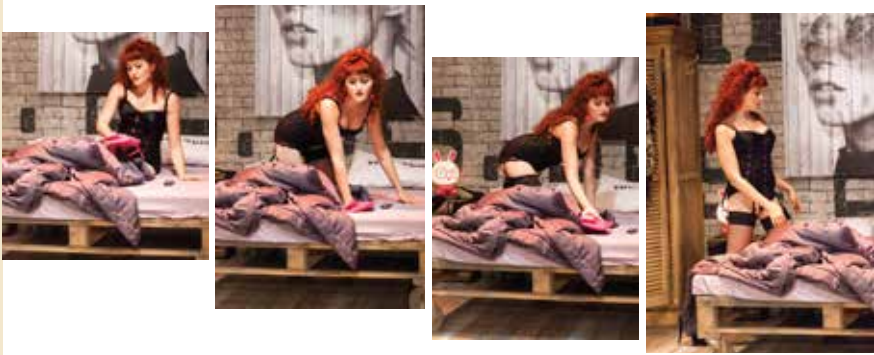
רובי פורת שובל

כמו בכל קומדיה מעורבים כאן כאב ומצוקה,
והמצוקה מצחיקה. מטרתו של הומוור להקל על
הכאב. הומוור הוא כמו שמן זית, עובר חלק ומסייע
להחליק את הפרטים הקשים. אנשים אוהבים
לצחוק, באמצעותו הם מתמודדים עם הקשיים. אני
לא מתיימר להעביר מסר באמצעות התפקיד שלי,
אלא הנאה וצחוק מההתרחשויות. הדמות והתפקיד
מעלים את השאלה: האם אתה רוצה לאבד את
הילד שלך או מעוניין לקבל אותו? מניסיוני האישי,
כערבי נוצרי הנשוי ליהודייה, משפחה היא ערך חשוב
ביותר, ובסופו של יום, למרות ההבדלים או הניגודים,
המשפחה לא תוותר עליך, היא תקבל אותך ותחבק
אותך בחום.

נורמן עיסא

"היום אני רוצה את האופי הזה"

"לי יש בת יחידה וכשיש בת יחידה, ישנה ציפיה שהיא תמלא את כל הפנטזיות שלך. כשבתי הגיעה לגיל ההתבגרות, התנפצו הפנטזיות כשהיא סיפרה לי על היותה לסבית. זה כאילו לאבד מישהו. אפילו באיזו תקופה העדפתי שהיא לא תהיה, מאשר שתהיה לי בת לסבית. זה להפסיק ליצור, להפסיק לאהוב, להפסיק לראות, להפסיק לנשום. בכל מה שהיה בה ראיתי שחור. כשהיא התקבלה ללימודים, לעבודה חדשה או לכל דבר אחר, זה היה כלום בעיני, אבל כשהיא דברה עם גבר בטלפון זה היה משמעותי מאוד. אהבתי להתלות באשליה הזו. אפילו לשנייה. באחת הפעמים כשהסתובבנו יחד, ראיתי שבחורים מסתכלים עליה ומחמיאים לה. כשהערת את תשומת לבה לעניין היא אמרה לי "אמא, אני אוהבת בנות, יש לי כבר חברה ואני איתך שנים". היא התחילה לבכות, אני חושבת שאפשר היה למלא דליים עם הדמעות שלה. זו הייתה נקודה שבה היא הביאה אותי להשלים עם העובדה שהיא לסבית. בפעם הראשונה כשהגיעה אלינו בת הזוג שלה, הייתי בטוחה שכל העולם מסתכל עליי. הייתי מדליקה את המזגן רק כדי שהן לא תצאנה אל החצר ויראו אותן יחד. הייתי בטוחה שכולם מצביעים עליי. מאוד רציתי להיות סבתא ובתי רצתה להיות אם. לפתע, התחלתי לפחד מהרעיון, כי ברגע שיראו לה את הבטן, הסוד שלי יתגלה. ואכן, כשהיינו מסתובבות ברחוב והייתה עוברת אחת החברות שלי, לא רציתי שהיא תדע. נלחצתי. זה כל כך עצוב להילחץ מהעובדה שהבת שלך בהריון, במקום להשווץ בזה. פחדתי שהבטן ההריונית שלה תחשוף אותי, תוציא אותי לאור, תהרוס אותי. לא פעם אני אומרת לעצמי: טיפשה שכמותך, מה זה משנה גבר או אשה? טוב לבת שלך! כל החיים אמרת לעצמך שרק יהיה טוב לבת שלי, שרק תהיה מאושרת, איפה היית כל השנים? הנה היא מאושרת! אז היום אני רואה את האושר הזה.

מתוך פרויקט הסרטונים "הולך ומשתפר" של עמותת תה"ה

מחלימים באחוזת פולג

להחלים באוירה כפרית רגועה, זה בטבע שלנו.

צוות אחוזת פולג מזמין אתכם להחלים לאחר ניתוח או אישפוז באוירה כפרית רגועה ובתנאים מושלמים למנוחה והתאוששות

אחוזת פולג

- לקחת פסק זמן לאחר ניתוח או אישפוז
- לנוח כשהמטפלת נוסעת לחופשה
- מבטחי כל קופות החולים זכאים להשתתפות בהחלמה לאחר ניתוח או אישפוז (על פי תקנון הקופה)

לפרטים נוספים ופגישת היכרות אנא התקשרו:
***3616 • 1-800-33-33-70**

קיבוץ תל יצחק

אחוזת רובינשטיין

רשת הרייז והמוקד הפרטית המובילה בישראל

a-rubi.co.il

משפחה צריכה להתאחד, אין דרך אחרת

ציאה מהארון היא אף פעם לא דבר קל. לא משנה באיזו משפחה גדלת, אף הורה לא מפנטז שיום יגיע והילד או הילדה שלהם יבואו מולם ויגידו להם שהם שונים. לפני הקושי של ההורים ישנו הקושי של הילדים, קושי שלא נוחת כרעם ביום. בהיר אלא מלווה אותם במשך כל חייהם. כל חיי הרגשתי שאני שונה – בעוד הבנים בגן שיחקו במכוניות, אני מצאתי את עצמי מתחבר יותר לבובות ברבי וקוקיות. בבית הספר היסודי, כשכל הבנים נהרו למגרש הספורט לשחק כדורגל, אני עמדתי בצד עם הבנות ואף זכיתי בתואר "אלוף" בקפיצה בגומי ו"חמש אבנים". לכל מקום אליו הגעתי מיד הייתי מחפש את ארגז התחפושת, עוטה על עצמי תחפושת נשית ומצחיק את כולם. ההורים והמשפחה ראו בזה יצירתיות ועדינות, הילדים ראו בזה חולשה. אני לא זוכר מתי הייתה הפעם הראשונה שכינו אותו "יא הומו", אבל בואו נגיד שזה הפך להיות שמי השני – "טל ההומו". הצקות, קללות ולפעמים אף מכות, היו דבר שבשגרה. רק דבר אחד לא הבנתי – מה זה בעצם הומו והאם אני אחד כזה. היום אני יכול להגיד שהחברה הגדירה מי אני, הרבה לפני שאני בעצמי הבנתי. רק בתקופת גיל ההתבגרות וההתעוררות המינית, הבנתי שאני אכן הומו. הקושי לצאת מהארון היה קשה מאוד, האם יקבלו אותי? האם ידחו אותי? מה יחשבו עליי? להפתעתי הרבה חברים בתיכון, קיבלו וחיקו – ועדיין היה לי קשה לספר להורי. בגיל 16 התוודיתי בפני אחותי הגדולה ובקשתי ממנה לספר להם. באותו ערב, כשאבי אסף אותי ברכבו, הוא פתח ואמר: "אחותך דיברה איתנו וסיפרה לנו". המתח מצדי היה גדול, אבל הוא המשיך ברוגע: "אנחנו ההורים שלך ואנחנו אוהבים אותך. לאימא קצת יותר קשה עכשיו, אבל בעוד כמה ימים יהיה בסדר". הנער המסוגר שהייתי לא אמר כלום, אבל בפנים התרגשתי. לא ציפיתי שזה יהיה כל כך קל וכל יום אני מודה על כך שזכיתי בהורים מדהימים, שתמיד עוטפים אותי באהבה גדולה. אני בר מזל, משום שהורים רבים מוקיעים את ילדיהם, מחרימים אותם, מתכחשים אליהם או מנסים "להחזיר אותם למוטב". אני מכיר אין ספור דוגמאות לכך. משפחות צריכות לדעת להתמודד, כפי שאומרת שרלוט בהצגה: "מספיק עם השטויות, אוסקר אתה יודע בדיוק כמוני שאנחנו נצטרך ללמוד לחיות עם זה. הוא הבן שלנו ואנחנו משפחה, ומשפחה צריכה להתמודד". אין דרך אחרת.

טל קלאי, יוני 2015

אלוהים אלהי ארץ כנען. אנשיו ארכס

האדם הראשון שסיפרתי לו על הנטייה המינית שלי היה ראש ישיבת ההסדר שלי. הבטן שלי התהפכה כשסיפרתי לו. לא קל לחשוף משהו שהסתרתי במשך חמש שנים. ראש הישיבה לא ידע על מה אני מדבר בכלל. באותה תקופה הנושא אכן לא היה בכותרות, ואנשי חינוך לא עסקו בשאלה כיצד לעזור לתלמיד או לתלמידה בעלי נטייה מגדרית או מינית שונה. הוא היה מאוד נחמד, אבל לא יכול היה לעזור לי. פניתי לרב אחר בישיבה, שנראה כאדם שמבין מאוד בחינוך. הוא סירב אפילו ללחוץ את ידי בסוף הפגישה. היה נשמע שהוא כואב את כאבי, אך לא מוכן לקחת חלק במסע הקשה. ובעיקר התפללתי. כמה שהתפללתי. דמעות נשפכו מעיניי כמים. ביקשתי מהקב"ה הדרכה: שישנה אותי, שירפא אותי, שיסביר לי, שיוביל אותי, שיהרוג אותי. בעצמי לא העזתי לפגוע. התפילות עזרו לי להרגיש שהקב"ה אתי, אך הן לא שינו אותי. לא נמשכתי לנשים. אנשים מסביבי שראו את התפילות שלי התרשמו מכמה שאני צדיק, אבל עמוק בפנים הרגשתי חוסא, סוטה ושרקן. פניתי לארגון "עצת נפש", שהיה אז הארגון היחיד שעסק בהומואים דתיים. בהתחלה לא יכולתי להתקשר – גיליתי שהאברך שאתו למדתי בישיבה התנדב בלילות בקו הפניות הטלפונית של הארגון. חיכיתי ליום שבו הוא יהיה בבית עם אשתו, והתקשרתי לקו הפניות ממספר לא מזהה, על שם בדוי. "עצת נפש" הצמידו לי רב ללא כל הסמכה טיפולית. לא יכולתי לדבר אתו על הקשיים שלי, על הרצונות שלי, על כך שבערך פעם בשבוע, החברותא הבוגר שלי בישיבה מצא דרך לקשר את מה שלמדנו בגמרא לכך שהומוסקסואלים הורסים את העולם, ושצריך להגלות אותם מהארץ. יכולתי לדבר אתו אך ורק על העבר שלי, על היחסים שלי עם אבא שלי, או יותר מדויק: איך היחסים הגרועים עם אבא שלי הפכו אותי ל"בעל נטיות הפוכות". הבעיה הייתה שהיחסים שלי עם אבי היו בסדר גמור; בעצם, הם היו בסדר גמור עד לטיפול הזה, שממנו יצאתי כשאני כועס על אבא שלי. אותו 'מטפלי', שהיה אמור 'לרפא' אותי ולמיטב ידיעתי עדיין מנסה לעשות זאת עם אחרים, צירף אותי לקבוצת תמיכה של הומוסקסואלים דתיים, דבר מבורך כשלעצמו. אך כבר בפגישה הראשונה גיליתי שכל המשתתפים האחרים הם בני 45 ומעלה, ואני בן 18. היה אתי שם עוד בחור אחד, מבוגר ממני בשנה, שאפילו אני הצלחתי להבין שהוא זקוק לטיפול תרופתי עבור דברים שלא קשורים למשיכה המינית שלו. ב"עצת נפש" לא שמו לב לכך. עזבתי את קבוצת התמיכה אחרי שלושה מפגשים, ואחר כך גם את הטיפול, מתוסכל. בדיעבד, אני יודע שהיה זה מזל שהפסקתי ללכת לטיפול כזה בשלב כל כך מוקדם. חברים שלי שטופלו במסגרות האלה קיבלו הוראה להכאיב לעצמם בכל פעם שהם חושבים על גבר, לעקוב אחרי נשים ברחוב או לצלם אותן בלבוש לא צנוע על חוף הים. כמה מהם אפילו הופנו לשכב עם נשים תמורת כסף. במשך שנים הם המשיכו ללכת לטיפולים, מונעים מכך שאמרו להם שאם הם לא משתנים, זה בגלל שהם לא רוצים מספיק, לא מתאמצים מספיק, או שעוד לא פגשו את המטפל הנכון. "הנה", אמר המטפל, "אני פגשתי מאות שהצליחו להשתנות". אבל אנחנו אף פעם לא פגשנו את אותם מאות שהצליחו להשתנות. פגשנו רק את כל אלו שמרגישים אשמים ומתוסכלים. נכון, יש כאלו שהתחתנו עם נשים, אך זה לא אומר שהם נמשכים לנשים. אני רואה את חלקם באתרי ההיכרויות לגברים, מחפשים קשר מהצד או לפעמים רק מין מזדמן, לרוב בלי ידיעת נשותיהם. אחרים לא מחפשים משהו מהצד, אלא נושאים בשקט את סבלם, בלי שאף אחד ידע.

נדב, בעל הבלוג "זה לא את, זה אני", התפרסם בגיליון 69 של כתב העת "דעות" בהוצאת נאמני תורה ועבודה

"מרכז אלמא מציע נופש ותרבות
ישראלית ברמה בינלאומית"

25.2.15 XNET

יצירת איתור סקולדסטי
מאסטר סוויטות

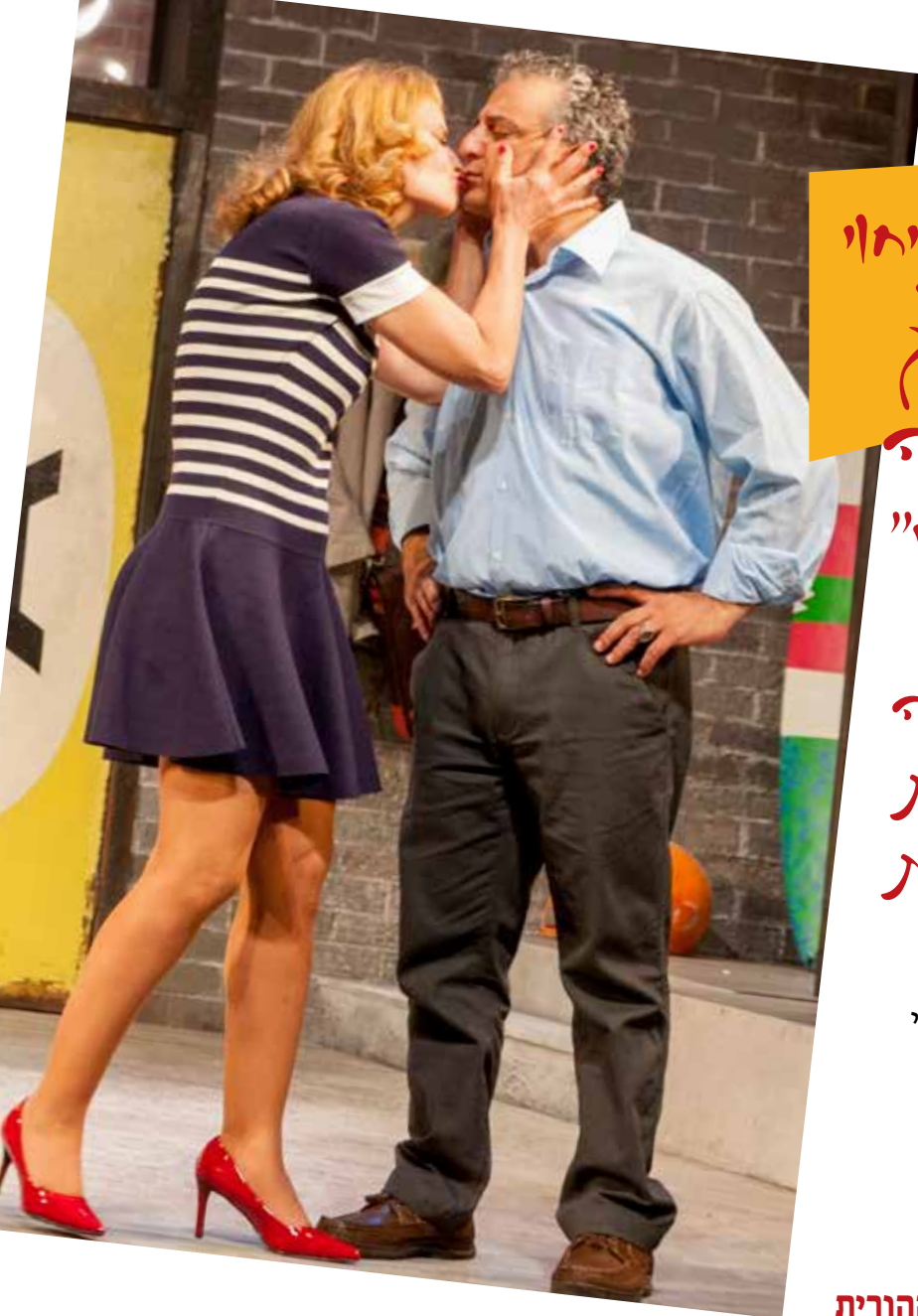
**אלמא, מרכז אמנויות ומלון יוקרה
מזמין אתכם לחוות אמנות על כל היבטיה:
באולמות המופעים, בגלריות, בספא היוקרתי,
במסעדת "אורטוריו", בחדרי המלון
ובנוף עוצר הנשימה של זכרון יעקב.
חווית אירוח שמרוממת את הרוח
ומרגיעה את הגוף.**

להזמנת חדרים 04-6300111

מרכז אמנויות מלון יוקרה

יאיר 1, זכרון יעקב, ישראל | elmahotel.co.il

קרואס ואיחוי התהליך ה"יצואה" מהארון

פוסטקטאה
של ענאוריית
ההתקשרות

אלינער פרדס
שירלי קובלסקי
ואילה בץ

חשיבות התמיכה ההורית

מחקרים רבים מצביעים על החשיבות המכרעת של התמיכה ההורית בניבוי יכולת הויסות הרגשי והדימוי העצמי של מתבגרים, בכללם מתבגרים להט"בים, (Savin-Williams, 1994, 2001; Rya Huebner, Diaz & Sanchez, 2009). במחקר שנערך בארה"ב נמצא כי מעל ל- 90% מהלהט"בים במשפחות תומכות הפגינו אופטימיות לגבי היכולת לחיות חיים מספקים בעתיד, לעומת 35% בלבד מהלהט"בים ממשפחות בהם חווה המתבגר יחס של דחייה. (Ryan et al, 2009) 69% מקרב הלהט"בים שזכו בתמיכה משפחתית הביעו עניין בהורות, לעומת 10% בלבד מקרב מי שחוו דחייה (שם). בנוסף נמצא, שככל שהורה מקבל את הבן או הבת מלכתחילה, רב הסיכוי שהילד/ה יקבל את נטייתו המינית בהשלמה רבה יותר (Savin-Williams, 2000). עם זאת, מחקרים מראים כי ישנן משפחות שאינן נחוות כמקור תמיכה, בפרט בשלבים המוקדמים של גילוי הנטייה המינית (Green, 2011). אחת המוטיבציות ליציאה מהארון היא הרצון לקרב את ההורים וליצור איתם תקשורת פתוחה יותר (Savin-Williams, 2001). הישארות בארון על מנת "להגן" על היחסים עלולה לגבות מחיר מהילד, מההורים ובמערכת היחסים המשפחתית (Savin-Williams, 2001).

היווצרות קרעים בהתקשרות

מצוקתו של מתבגר המתמודד עם לבטים סביב נטייה מינית ו/או זהות מגדרית, בנוסף למשימות ההתפתחותיות אחרות האופיינית לגיל, עלולה להתעצם בשל בדידות והעדף מודלים לחיקוי בסביבתו. הנערה/עלול לחשוש לאכזב את ההורים, להכאיב להם או לפגוע בהם. הוא יכול להריץ במוחו תסריטים קטסטרופאליים המתארים "מה יקרה

אם יגלו", הכוללים תגובות של דחייה והתנכרות מצד סביבתו. תסריטים אלה, בהם המתבגר מדמיין עצמו מסולק מהבית, מנודה או מנותק מיתר בני המשפחה, יכולים לכשעצמם להיות מקור לטראומטיזציה. במושגים של תיאורית ההתקשרות, ההורה, שאמור לעזור בוויסות הפחדים, להרגיע ולנחם בעתות מצוקה, הופך להיות הדמות המפחידה (Mohr, 2008). מתבגרים שחווים דחייה בפועל מצד הוריהם יכולים להרגיש כאילו מישהו משך את שטיח ההתקשרות מתחת לרגליהם (Tharinger & Wells, 2000) בסיס איתן קודם של התקשרות בטוחה עשוי אמנם לספק מקור של חוסן, לתפקד כ"בולם זעזועים" ולמתן את התגובות ההרסניות של החשיפה לדחייה, לתיוג שלילי וסטיגמה, בפרט כשליחיד יחסים תומכים עם חברים ועם דמויות

התקשרות משמעותיות אחרות (פרדס ושות', 2011). עם זאת, גם במצבים אלה קיים סיכון להתערערות ייצוגים פנימיים קודמים של בטחון בהתקשרות באופן שעלול ליצור אצל היחיד פגיעות מוגברת בהתייחסותו כלפי עצמו וביחסיו עם אחרים

בהמשך הדרך. החשיפה לסטיגמות וסטריאוטיפים, ולביטויים אחרים של הומופוביה בסביבה הקרובה ובתקשורת, עלולה לגרום להפנמת תחושת בושה, אשמה ושנאה עצמית בקרב להט"בים (Mohr, 2008). קיים קשר מובהק בין הומופוביה מופנמת (עמדות שליליות כלפי הומוסקסואליות המופנות כלפי העצמי) לבין התקשרות לא

בטוחה (Sherry, 2007). להומופוביה מופנמת, בתורה, יש גם השלכות על מערכת היחסים במשפחה, שכן ביכולתה לגרום לפגיעות מוגברת, הגנתיות, הסתגרות והימנעות משיתוף רגשי, כפי שנפרט בהמשך.

מחיר ה"סוד":

במושגי תיאורית ההתקשרות, ילדים מארגנים את התנהגותם על מנת לשמר את יחסי ההתקשרות שלהם (Mikulincer & Shaver, 2007). השמירה על ה"סוד" יכולה להיות דרך להגן על הקשר עם ההורים. מתבגרים יכולים להימנע מלספר להוריהם על נטייתם המינית הן מפני הפחד מהתגובה, והן משום שאינם רוצים להעציבם, להכאיב להם ולאכזב אותם. אחד ממחירי ההסתרה הוא בדידות, ריחוק וחוסר יכולת לשתף במחשבות, רגשות וחוויות יום-יומיות. חשוב לזכור

שגם החשיפה יכולה לבטא רצון בקרבה ובשמירה על הקשר. מחקרים מראים שמרבית המתבגרים הלהט"בים מעוניינים בקשרים חמים וחזקים עם משפחותיהם. (Goldfried & Goldfried, 2001).

מקורות הדחק עימם מתמודדים ההורים

סלצבורג (Salzburg, 2009) מדווחת על קשת רחבה של תגובות מצד הורים – מהבעת תמיכה חד משמעית ועד דחייה, אלימות וניתוק היחסים. נמצא שגם הורים המביעים תמיכה גלויה בפועל, יכולים לחוות מבוכה, דאגה עמוקה, עצב והאשמה עצמית. הורים רבים, כולל אלה שמדווחים שהרגישו מזה שנים כי נטיית ילדם חד מינית, מתארים את נקודת ה"חשיפה" כרגע מכונן בהתנסותם כהורים (Salzburg, 2004). חרדות עלולות להתעורר, ביניהן חרדות לשלום הילד וחרדות של ההורה לגבי הצפוי לו עצמו, בתוך ומחוץ למשפחה. בדמיונם של הורים יכולים "להתרוצץ" תסריטים קטסטרופאליים על כך שילדם יהיה בודד, יסבול ממצוקה מתמשכת, מגישה עוינת, מנידוי חברתי, יסולק מהמסגרת שאליה הוא משתייך או לא יוכל למצוא עבודה. חשש נוסף שהורים מבטאים נוגע לפחד ממחלת האיידס (Beeler & DiProva, 1999). חוקרים אחרים תיארו את תחושת ההורים שפתאום הילד נתפס כזר להם, מ"זן אחר" ובעל צרכים לא מוכרים ובלתי ניתנים להבנה. יש הורים המגיבים בכעס, אליו יכולה להתלוות האמונה שהילד "בוחר" להיות הומוסקסואל ו"לא עושה מספיק" כדי לנסות לפתח יחסי זוגיות הטרוסקסואלים. הכעס יכול להיות קשור לתסכול, לאכזבה בכיוון של "לא לילד הזה פיללת" ו/או לתפיסה על פיה הילד מתמרד בהוריו, ועושה להם "דווקא". מוקד טעון נוסף הוא רגשי האשמה ההוריים וסימני השאלה לגבי חלקם ב"גרימת" ההומוסקסואליות (LaSala, 2000 2007). הורים יכולים לחוות קושי בניסיון לגשר בין הדימויים השליליים אליהם נחשפו לגבי ה"הט"בים, לבין המחשבות האוהבות והעמוקות שלהם לבנם/בתם (Salzburg, 2009).

קונפליקטים בין ההורים

יש הורים שיכולים להעניק תמיכה אחד לשני בתהליך גילוי הנטייה המינית של ילדם ולשמש בסיס בטוח זה לזה בהתמודדות עם לחצים שונים בתוך ומחוץ למשפחה. עם זאת, יכולים להיווצר בין ההורים חיכוכים, הנובעים מהבדלי גישות ותפיסות, קצב וסגנון התמודדות שונה, ו"מדיניות" אחרת לגבי החשיפה לסביבה. לעיתים אחד ההורים הוא שותף לסוד, ומתבקש לא לספר להורה האחר. לעיתים ההורה שמגלה ראשון חושש בעצמו מתגובת בן הזוג, ואינו מעוניין שהילד יספר לו. הסוד לכשעצמו יכול לגרום ריחוק בין בני זוג. עם גילוי הסוד, ההורה שלא היה שותף לו עלול להרגיש דחוי, נטוש ונבגד על-ידי ילדו ועל ידי ההורה השני גם יחד (מזרחי, 2001). בהתאם לתובנות הנגזרות מתיאורית ההתקשרות, נסיבות המאיימות על קשריו של ההורה עם דמויות ההתקשרות המשמעותיות עבורו עלולות להקשות על הפניית משאבים לתמיכה באחרים ולפגוע ביכולת לאמפתיה (פרדס ושות', 2011).

מקורות דחק במשפחה המורחבת

היציאה מן הארון מתרחשת לרוב באופן הדרגתי, גם מול המשפחה הגרעינית. יש בני נוער ה"בוחנים" את הקבלה המשפחתית דרך אחים. סודות במשפחה יוצרים 'משולשים' במערכת היחסים ופוגמים ביכולת לקיים יחסי גומלין אותנטיים עם אחרים (Imber-Black, 1998). כך בנקודת זמן נתונה, יכול כל אחד מבני המשפחה להיות בשלב שונה מבחינת החשיפה, מה שעלול להעמיק את הנתקים בתקשורת. הורים מתמודדים עם שאלות רבות: "האם לשתף בני משפחה אחרים ואיך?"; "האם לשתף גם אחים צעירים, מאיזה גיל?"; "איך זה ישפיע על האחים?". גם כשהמטרה היא להגן על בן המשפחה שאינו יודע, יש מחיר מבחינת תשתית התקשורת והאמון. משפחות המוצא של ההורים עלולות להתקשות לקבל את הילד/ה בשל נורמות משפחתיות, תרבותיות, אמונות דתיות או סטריאוטיפים שליליים. יש הורים הבוחרים שלא לשתף את הוריהם או את אחיהם גם במצוקות וגם בשמחות מתוך חשש להסגיר את הסוד (Saltzburg, 2009). לעומת זאת, יש מצבים בהם דווקא הסבים/סבתות הם המעניקים תמיכה, מרגיעים את ההורים או אף מהווים גורם מתווך בין הצדדים.

חשיבות הבנת ההקשר החברתי-תרבותי

הבנת ההקשר החברתי-תרבותי משמעותי ביותר להבנת התהליכים המתרחשים במשפחות שונות. הומופוביה אינה חושפת את עצמה בהכרח כהומופוביה. יכולים להיות לה ביטויים שאינם בהכרח גלויים לעין, אליהם חשוף גם הפרט וגם בני המשפחה, כגון התעלמות, הימנעות והתרחקות מצד חברים ואחרים בסביבה. מסרים גלויים וסמויים המועברים כלפי ההורים מצד הסביבה עלולים להזין רגשות של בושה ואשמה. מוקד אחר של שיפוטיות מצד הסביבה, יכול להתרכז בחוסר קבלה הורית מספקת של ההומוסקסואליות, מבלי לקחת בחשבון את "קצב העיכול" השונה מהורה להורה. כידוע מהספרות המקצועית על חווית הורות (כהן, 2007), שיפוטיות, הפנית אצבע מאשימה והתעלמות מההורה כסובייקט, עלולים להחליש את ההורים ולפגוע בדרכים רבות באמונתם ביכולתם להיות עוגן לילדם.

קרעים בהתקשרות - מפגש בין דינאמיקה תוך אישית ובין אישית

מערכת ההתקשרות, שייקודה הפסיכו-אבולוציוני להתמודד עם אימים וסכנות ע"י חיפוש קרבה ותמיכה מדמויות ההורים (Mikulincer & Shaver, 2007), יכולה להיות דרוכה במיוחד אצל מתבגר הנמצא בתהליך גילוי הנטייה המינית. במצב כזה מתעוררים צרכים סותרים: הצורך להתגונן מפני ההורים והצורך להגן עליהם ועל הקשר איתם. המקור שאמור לספק הרגעה והגנה הופך להיות מקור לאיום (Mohr, 2008). התקשרות לא בטוחה אישיותית של ההורה ו/או קונפליקטים לא פתורים סביב נושאים של מיניות וזהות מגדרית, הופכים, הן את ההורים (כמו גם את המתבגרים) לפגיעים יותר. הורים המרגישים שהם אינם "מגיעים" לילד, יכולים למצוא עצמם נתונים במערבולת רגשית של תסכול, כעס, פחד וחוסר אונים. מתוך המערבולת, הם יכולים להתקשות להפריד בין צרכיו לצרכיהם. חלקם עלולים לנתק מגע רגשי ואף לצמצם מגע פיזי עם ילדם, ולו זמנית, כדי להימנע מתחושת הכישלון, הכאב ורגשי האשם שהמפגש מעורר. התנהגויות מרחיקות של ילדים יכולות להיות ביטוי לרצון בקרבה וקבלה. בדומה, גם התנהגויות מרחיקות מצד הורים יכולות לשקף באופן פרדוקסאלי את רצונם לקרב את ילדיהם או להגן עליהם. הספרות על מערכת ה-Caregiving יכולה לתרום רבות להבנת הדרכים בהן חוסר האונים עלול "לדחוף" הורים לתגובות קיצוניות במצבים בהם הם מרגישים כי אינם יכולים להגן על ילדיהם (פרדס, כץ וקובלסקי, 2011). אם עד כה עשוי היה להתקבל הרשם, שגילוי הנטייה המינית מתרחש תמיד כרעם ביום בהיר, ובגיל ההתבגרות, חשוב שנבין כי קרעים בהתקשרות יכולים להתרחש בשלבים קודמים יותר, בין היתר סביב מפגשים עם היבטים שונים של נטייה מינית וזהות מגדרית, כפי שגם אפשר ללמוד מתיאוריות פסיכו-אנליטיות עדכניות. המחקרים מעידים כי גם הורים המגיבים ברתיעה או דחייה, יכולים עם הזמן לעבור תהליך בכיוון של גישה תומכת ומבינה יותר.

נקודות מעבר בחיי המשפחה יכולות להיות טעונות רגשית, ובהן יש סיכון מוגבר להתעוררות קונפליקטים קודמים ופתיחת פצעי התקשרות ישנים (Dankowski, 2001). גם מניסיוננו, נקודות מעבר ואירועים כחתונה או לידה במשפחה יכולים לעורר רגשות עזים הנוגעים לצרכי התקשרות לא מסופקים ולשאלות לא פתורות של זהות ושייכות. כשלי התקשרות הם לא בהכרח קיצוניים ודרמטיים, כגון אלה המתוארים בשיר של פוליקר "נמס בגשם". כשלי התקשרות יכולים גם לקרות בחיי השגרה היום-יומית, כגון ארוחות אליהן בן/בת הזוג אינו מוזמן, בזמן שבני זוג של אחים אחרים במשפחה מוזמנים, או הערות עוקצניות ו/או התעלמות. לאורה בראון (2008) במאמר על טראומה ונטייה מינית מציעה לבחון את הטראומטיזציה המצטברת ומתמשכת באמצעות מונחים כגון (Brown, 2008) Insidious trauma. גישה זו יכולה לתרום להבנת ההקשר החברתי-תרבותי בה נוצרים קרעי התקשרות.

מתוך פסיכואקטואליה: רבעון הסתדרות הפסיכולוגים, 2012

1. שמה יִמְנֵךְ עַל צְלָעִי
תִּשָּׁב אֵלַי צְלָעִי לְבָבוֹ
2. תִּרְיֵב לְמַעַן כִּי אֶהְיֶה
לְבִי וְיִוצְרוּ כֵן אֶהְיֶה
3. אִם יַעֲזֹב גּוֹפִי לְבָבוֹ
טוֹב זְכָרְךָ דּוֹדִי יִשִּׁיבוּ

שמואל הנגיד

BE THE BOSS

EB

BOMBERG

BOLT-68
SWISS MADE

migvan | תמונות

CREATION: DE STILL - PHOTO: H. LEWIS

THE BOLT-68 COLLECTION INCLUDES THE CHAIN AND MEDALLION FOR TURNING YOUR EXCLUSIVE TIMEPIECE INTO A DISRUPTIVE POCKET WATCH

euro-asia
official representative
— since 1987 —

ארו-אסיה יבואנים בלעדיים שדרות שאול המלך 1 תל-אביב טל. 03-6857520 | www.euro-asia.co.il
ובחנייות השעונים והתכשיטים המובחרות

WWW.BOMBERG.CH • FOLLOW US ON

הומוסקסואליות, התיאטרון (היוקרה) וצג בקולנוע (הקצרה)

מחזה אמריקאי מצליח שנחשב נועז מאוד, חדשני ופורץ דרך בזמנו ביחס לנושא ההומוסקסואליות. המחזה מתרחש במסיבת יום הולדת בדירה באיסט סייד במנהטן. חתן השמחה הוא הרולד, שמקונן על אובדן נעוריו. חבריו ואורחיו מייצגים קשת רחבה של סוגי גייז – כאלה ששמחים בחלקם, גאים במי שהם, ואחרים שמתעבים את עצם הקיום ההומוסקסואלי, אבל משועבדים לכללי המשחק האכזריים של הקהילה הסגורה, וגם כאלה שלא אבדה תקוותם לאהבה פשוטה ויציבה, כמו אצל "הסטריותים". את דור העתיד מייצג חשפן-מתנה צעיר המכונה "קאובוי", שעדיין לא הושחת לגמרי, ותמימותו היא אסונו אך גם ישועתו. אורח ההפתעה, אלן, נשוי לאישה וספק משקיף מן הצד בזעזוע על האחרים, ספק מסתיר סודות משל עצמו. שיא המסיבה הצורבת הוא משחק שבו כל אורח נדרש להתקשר למישהו (או מישהי) בטלפון ולומר לו/ה שהוא אוהב אותו/ה. מבקרים רבים טענו כי המחזה, שמציג גייז כבני אדם מורכבים ביותר, על יופיים וכיעורם, ולא כקריקטורות או כמניפסטים דידקטיים, שינה את יחס ההומוסקסואלים לעצמם ולייצוגם התרבותי, ובעיקר שינה את יחס הקהל ההטרוסקסואלי להומוסקסואלים. דווקא העובדה שבמחזה נחשפו דמויות שבעצמן מתקשות לקבל את עצמן, עזרה לקהל הרחב ללמוד לקבל אותן ושכמותן בעצמו.

הנערים שבחבורה

(1968)

THE BOYS IN THE BAND

מאת מארט קראולי

ארנולד בקוף הוא הומוסקסואל מוצהר, מוכשר ושנון, שעובד למחייט כדראג קווין במועדוני לילה בניו יורק העליזה. הוא בן למשפחה יהודית טובה, אבל אמו מתקשה לקבל אותו כפי שהוא, ואף אומרת שהיא מצטערת שהביאה אותו לעולם – פליטת פה שעליה היא מביעה חרטה מידית. ארנולד מסביר לה שאהבתו לבן זוגו, שנהרג במהלך המחזה באופן טרגי, ולנער (הגיי) שאימץ כחורה לכל דבר, אינה שונה במאומה מאהבתה שלה לאביו המנוח ולילדיה. הוא גם אומר לה שאם אינה מסוגלת לכבד אותו ואת אורח חייו, אין לה מקום בחייו. המחזה זכה בפרס הטוני היוקרתי, ונחשב לציון דרך בולט במאבק הגייז להכרה בזכותם לחיי משפחה מלאים, שוויון חברתי מוחלט וכבוד אנושי ללא סייגים.

סיפור אהבה בשלושה פרקים

(1982)

TORCH SONG TRILOGY

מאת ארווי פייירסטיין

מחזה שנחשב שערורייתי בשעתו. קארן ומרתה, שתי נשים צעירות, מקימות ומנהלות פנימיית בנות. אחת התלמידות, בת מפונקת ונקמנית למשפחה עשירה ובעלת השפעה, מעלילה עליהן שהן לסביות. השמועה פושטת והורסת בהדרגה את הקריירה של קארן ומרתה, ואת חייהן. כשהשקר מתגלה כבר מאוחר מדי. מרתה מרגישה אכולת אשמה ומשתפת את קארן בחשד שלה שהיא אכן מאוהבת בה. קארן מבטלת את דבריה ומבטיחה לה שזו רק השפעת לוואי טראומטית של הפרשה, ואין ממש ב"חשד" הזה. מרתה מסרבת להשתכנע, ושמה קץ לחייה בתלייה. המחזה הקדים את זמנו בטיפול בנושא הטעון של נטייה מינית כפשע חברתי שטרגדיה בלתי נמנעת בצדו, ושל רכילות שקרית בכלל העלולה להוביל לחורבן. מסקנה אחרת שיכולה לעלות מן המחזה היא שדווקא חשיפת האמת – בהנחה שמרתה צדקה ורגשותיה כלפי קארן היו נכונים – היא מתכון לאסון. בכל מקרה, הפסימיות רבה, וסוף טוב שמבטיח חיי אושר לגיבורות – צריך לחפש במקום אחר.

שעת הילדים

(1934)

THE CHILDREN'S HOUR

מאת ליליאן הלמן

סיפור אהבה יפה, כשם המחזה, ואפילו יפהפה, שמתפתח ופורח כנגד כל הסיכויים בין שני נערים מתבגרים בשיכון פועלים במזרח לונדון. האחד בן להורה מכה, והשני בן לאם יחידנית דומיננטית וחריפת לשון, שמחליפה מאהבים כמו גרביים. הכל מתרחש על רקע השירים המתוקים והאופטימיים של להקת "האבות והאימהות", ובראשם "תחלום חלום קטן עליי", שלצליליו רוקדים בסוף המחזה שני הנערים – כמו גם האם היחידנית והשכנה הצעירה שמוציאה אותה מדעתה לאורך כל העלילה – לעיניהם המשתאות, כמו גם המשועשעות והמפרגנות של העוברים ושבים (סצינה שזכתה לתגבור ניכר בגרסה הקולנועית של המחזה, משנת 1996). בדרכו העדינה ומחממת הלב, שמאמצת קונבנציות של קומדיה רומנטית "רגילה", המחזה מתריס נגד הנטייה הנושנה להציג הומוסקסואלים באור נוגה או באופן "כבד", ומנסה להוכיח שהשמש זורחת גם עליהם, שלא לדבר על הקשת בענן כמובן, בשלל גווניה. תחשבו יפה – תחיו יפה, זה המסר של הארווי לעולם, וקשה שלא ליפול בקסמיו.

משהו יפה

(1993)

BEAUTIFUL THING

מאת ג'ונתן הארווי

המחזמר שזכה בחודש יוני 2015 בחמישה פרסי טוני, מבוסס על רומן הקומיקס האוטוביוגרפי של המאיירת-סופרת אליסון בכדל. בספר – ובמחזמר – נפרש סיפור חייה המסובך, כבת לאב שחי כהומוסקסואל פעיל, אבל בארון, בחשאי ובמחשכים, עד שהתאבד. הוא מעולם לא הודה בנטייתו המינית, אבל אשתו – אמה של אליסון – ידעה כל הזמן את האמת. אליסון עצמה, שגדלה עם שני אחים מבוגרים ממנה, יצאה מהארון בפני הוריה בשלב מוקדם, עוד בטרם התנסתה ביחסים לסביים. אביה קיבל את הבשורה באופן קשה, ולימים הרגישה אליסון שהוא האשים את עצמו על בחירתה, אחרי שכל ילדותה ניסה לגרום לה להיות יותר "בת" ופחות "בן". הסיפור מקבל גוון אפל נוסף עם העובדה שהאב עסק בחניטת גוויות והכנתן לקבורה. ועדיין, הבת שלמה לחלוטין עם עצמה ועם חייה, בעוד שהאב מעולם לא הצליח לחיות בשלום עם מי שהוא. חשיבות הספר, וכמובן גרסתו המזמרת הפופולרית, היא בהטלת זרקור קומי-אירוני על אירועים טרגיים, ובעובדה שהוא מנהל דיון פתוח וגלוי לב, ועם זאת נגיש מאוד, בנושאים הרי גורל כמו: הקשר שבין בחירות אישיות של הורים וילדים, האומץ להיות את/ה עצמך והכאב הבלתי נמנע שמתלווה לכל אלה, לצד המתקוות שאין לבטלה.

כיף של בית

(2015)

FUN HOME

מאת ליסה קרון

בין הסרטים החשובים, שטיפלו ברגישות ובהצטיינות בכל הקשור לנטייות מיניות "חריגות" לכאורה, אפשר למנות את "הר ברקובק" (2005), שתיאר סיפור אהבה רב שנים של שני בוקרים "גבריים" מאוד, שמוצאים ביחד רגעי חום וקירבה נדירים בתוך מכבש הציפיות ההטרו-נורמטיביות שלתוכו גדלו, ולפחות במקרה של אחד מהם, שוברים את לב יקיריהם; "פילדלפיה" (1993) ליווה גבר גיי הגוסס מאידס, במאבקו נגד החברה שהפלתה אותו לרעה, על רקע אהבת משפחתו המקבלת אותו ללא תנאים; "יוסי וג'אגר" (2002) הישראלי, עקב אחר סיפור אהבתם (הסודי) של שני קצינים קרביים בצה"ל, שאחד מהם נופל בשדה הקרב. סודם נשמר עד סרט ההמשך, "הסיפור של יוסי" (2012), שבו מתוודה הקצין שנשאר בחיים בפני הורי האובו המנוח על הרומן שניהל עם בנם. האב המום והאם מבקשת מיוסי לעזוב את ביתם מיד. הסרט "בנים אינם בוכים" (1999) מטפל בקבוצה האחראית לאות ט' בקהילה הלהט"בית – הטרנסג'נדרים. הוא הביא את סיפורו האמיתי של ברנדון טינה, שנולד כאישה ובחר לחיות כגבר, עד שנפל קורבן לפשע של שנאה, ונרצח באכזריות על ידי "חבריו", שגילו את האמת – הבלתי נסלחת מבחינתם –אודותיו. סרט ישראלי אחר, "עיניים פקוחות" (2009) התמודד עם זווית שונה של הנושא: הומוסקסואליות בחברה החרדית, שרחוקה מלגלות סלחנות לסוטים מדרך הישר. גם הסיפור הזה, כמעט מיותר לציין, לא נגמר טוב.

בית / חני כבדיאל

כְּשֶׁאֲנִי מְגִיעָה לְבֵית
בֹּא גְדֹלְתִי, הַבַּיִת
שֶׁל הַהוֹרִים שְׁלִי, הַבַּיִת
בֹּא פְּחַדְתִּי לְהַגִּיד שְׁאֲנִי לֹא
כְּמוֹ כָּלֵם,
פְּחַדְתִּי, הַיּוֹם

עֲדוֹן

מתוך הספר "פרימת טלאים" עורך: ערן צלגוב,
הוצאת רעב, באר שבע, 2015

סם בובריק (מחזה)

סופר, מחזאי, תסריטאי ותמלילן. החל את דרכו כתסריטאי לסדרות ולקומדיות מצבים בטלוויזיה האמריקנית, ביניהן: "The Flintstones" ו-"Bewitched". כתב למעלה משלושים מחזות, הראשון שבהם, "Norman, Is That You?", שנכתב יחד עם רון קלארק, הוצג בשלושים מדינות ברחבי העולם. שירו "The Girl of My Best Friend" הוקלט על ידי אלביס פרסטי. זכה בשלושה פרסים מטעם אגודת הסופרים האמריקנית. היה מועמד לפרס ה"אמי"

רון קלארק (מחזה)

מחזאי ותסריטאי. החל דרכו בשנות השישים כתסריטאי לקומדיות מצבים בטלוויזיה האמריקאית, בין היתר לתכנית "The Danny Kaye Show". במהלך שנות השבעים כתב שלושה מחזות יחד עם סם בובריק. הראשון שבהם, "Norman, Is That You?", הועלה ב-19 בפברואר 1970 ב-Lyceum Theatre. הורוד וטלוויזיה: "בלשים בלילה", "E.R.", "מתח גבוה", "סרט אילם" (יחד עם מול ברוקס), "נקמתו של הפנתר

רון פריד (תרגום)

בין תרגומיו לתיאטרון: "כחול/תפוז", "ללכת עד הסוף", "אוגוסט: מחוז אוסייג", "פאניקה" (ת. הבימה); "מצעד המלאכים" (ת. בית ליסין), "הינשוף והחתלתולה" (ת. החאן); "לטיפול יצאנו", "אחרון המאהבים הלוהטים" (ת. באר שבע); "סקס, שקרים ואמא" (ת. חיפה); "חנה וחנה" (ת. אורנה פורת); "מותק של נעורים" (ת. תמונע); "אדמונד", "תשעה אינדיאנים קטנים" (סטודיו למשחק יורם לוינשטיין); "מסיוחנות" (פסטיבל ישראל); "דברים קורים", "האנשים בדלת ליד" (פסטיבל מחזות בריטיים, הבימה/ צוותא). בין הספרים שתרגם: "כרוניקות" (בוב דילן), "ארוכה הדרך למטה" (ניק הורנבי), "החיים הטובים" (ג'יי מקינרי), "כל מה שנמוג" (מיה פארו), וכל רבי המכר של הרלן קובן.

נתן דטנר (בימוי)

בוגר להקת פיקוד הדרום. בין תפקידיו: בת. הבימה: "האחיות רוזנצויג", "הקוקוריקו", "קרח יותר", "ההמונים", "הביצה", "מפיסטו", "אילוף הסוררת", "מהומה רבה על לא דבר", "אופרת הקבוצים", "אילול החאן", "גימפל תם". בת. הקאמרי: "רולטה צרפתית", "קומדיה של טעויות", "המנצח", "כנר על הגג" (טוביה), "גטו" (גנס), "כולם היו בני" (ג'ו), "גורודיש" (גורודיש). בת. חיפה: "ברנשים ותיכות", "אמנות" (אותה גם ביים). בת. בית ליסין: "סיפור אהבה בשלושה פרקים", "הזוג המוזר", "טוב", "תשוקה", "איסמעליה", "ריקוד בשישה שיעורים". ביים הצגות, מחזות זמר ומופעים לילדים: הצגת היחיד של נסים זוהר "המולוכיה של אמא", "הימים הטובים", "שידוך משמיים", "תשליך", "ברוקלין בוי", "קומדיה של טעויות", "השחקן", "צ'רטי המתוקה", "ברנשים ותיכות", "אלאדין", "סינדרלה". בבית האופרה של פראג ביים את האופרה המקורית "דוריאן גריי" מאת יצחק שטיינר. טלוויזיה: "מועדון החתול שמיל", "רחוב סומסום", "תופסים ראש", "פרסטו", "יותר מזל משכל", "שתוקשואו", "משפחה וחצי", "אהבה מעבר לפינה", "משמורת", "עוד משפחה וחצי", "שולחן לשישה", "מיוחדת". קולנוע: "עבודה בעיניים", "שרמן בחורף", "שתיקת הצופרים", "שופרים", "מסוכנת". ייצג את ישראל באירוויזיון 1987, במסגרת "צמד הבטלנים" עם אבי קושניר. חתן פרס קלצ'קין לתיאטרון לשנת 91 ופרס השחקן המצטיין ע"ש אברהם בן יוסף בתיאטרון הקאמרי 96 - 97. זוכה פרס השחקן המצטיין ע"ש אברהם בן יוסף בת. "הקאמרי" על תפקיד תופסים היגנס ב"גברית הנאווה". בין השנים 2004 - 2010 כיהן כמנכ"ל ומנהל האמנותי של תיאטרון באר שבע. מופיע ברחבי הארץ בתכנית היחיד שלו "דטנר על הגג".

אלכסנדרה נרדי (עיצוב תפאורה)

לידת רומא. עלתה לארץ בשנת 1994. בוגרת החוג לעיצוב תפאורה באוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיה בתיאטרון: "העז או מי זאת סילביה?", "חתונה מושלמת", "רומנטיקה", "בגידה", "מלכת היופי של לינאן", "קזוויאר ועדשים", "שרי מלחמה", "אם הבית", "ערי מדבר אחרות", "מירלה אפרת", "פאניקה" (ת. הבימה). "פופר", "משרתם של שני אדונים" (ת. הקאמרי). "חשמלית ושמה תשוקה" (ת. בית ליסין). "שירה" (ת. באר-שבע), "איזון עדין", "בעלת הארמון", "ירח אלבמה", כוונות טובות" (אנסמבל תיאטרון הרצליה). "המסיבה של אביגיל" (הסטודיו של יורם לוינשטיין). "היפה והחיה" (ת. הספריה), "אדיפוס המלך" (פסטיבל עכו). עדה עבור המשוד "הראל מעצבים", שם תכננה ועיצבה חלק ניכר ממוזיאון "יד ושם" החדש.

סבטלנה ברגר (עיצוב תלבושות)

מעצבת תפאורה ותלבושות. בוגרת ביה"ס לאומנות גרקוב (רוסטוב, רוסיה) ואוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיה בעיצוב תפאורה: "הנשים העליונות מוינדזור", "דוד וניה", "החולה המדומה", "חוקר פרטי", "גן הדובדבנים", "הנסיכה האמריקאית", "אהובת הדרקון", "אתלו", "מצליחים", "נישואים", "קייץ", "אוסר", "חיל פרשים אנו", "צל חולף", "ו'הנון של ראש העיר" (ת. החאן). "הלילה ה-12" (ת. גשר). "משהוא למות בשבילו", "מחיר הכבוד" (ת. חיפה). "הכיתה המעופפת", "מומו", "אמיל והבלשים", "יותם ויעלי", "ספר הג'ונגל" (ת. מדיטק). "רומיאו ויוליה", "רוחות", "רק אתמול נולדה", "למה לא באת לפני המלחמה" (ת. באר שבע). "אנה ומלך סיאם", "הבחורים מדלת מומול" (ת. אורנה פורת), "עד לא ידע" (ת. הקאמרי). "עקר בית", "מדליה להארי" (ת. בית ליסין). "אלוהים, אדם ושטן" (ת. יידישפיל). עיצוב תלבושות: "מירלה אפרת", "עקר בית", "טנגו" (ת. הבימה). "שונאים. סיפור אהבה" (ת. גשר). "שלוש מסיבות", "אירמה לה דוס", "המקום ממנו באתי" ו"אמא מלכה" (ת. חיפה). "נסין-צפרדע", "ספר הג'ונגל" (ת. מדיטק). "הברוזון המכוער" (ת. אורנה פורת). "הילכו שניים יחדיו" (אנסמבל הרצליה/הקאמרי), "גם הוא באצילים" (ת. הקאמרי). "הגיב מנוטרדאם", "טירונות בלוז", "בין חברים" (ת. באר שבע). "אהבה אחרונה", "החזן מוילנה", "ילדי הצל" (ת. יידישפיל). זוכת פרס הבמה לילדים ונוער לשנים 2009-2008 עבור "אמיל והבלשים".

מאיר אלון (עיצוב תאורה)

מנהל מחלקת התאורה של תיאטרון הבימה. בין עבודותיו: "שלוש נשים גבוהות", "מלחמת אחים", "סוניה מושקט", "קולות", "מכתב אהבה", "ואז התחבקנו", "מחילה", "נשיקת אשת העכביש", "אנשים קשים", "הבבונום חוזרים", "במלחמה כמו במלחמה", "עקב אכילס", "מרי לו", "אהבים את אופל", "מאמי", "ספרים הם חופשיים", "אוסקר ודודה רוזה", "אני הוא", "תשמ'ד", "זמן אמת", "העז או מי זאת סילביה", "רכוש נטוש", "תקופת הסתגלות", "מישהו שישמור עליי", "סונטת סתיו", "הנהג של מים דיז", "בגידה", "איש חסיד היה", "משוועת", "כל החיים לפניו", "אוגוסט: מחוז אוסיג", "טיקוצ'ין", "הזוג האם יש גן עדן", "לא ביום ולא בלילה", "מלכת היופי של לינאן", "שרי המלחמה", "כמעט נורמלי", "רעל ותחרה", "איש חסיד היה", "משוועת טוב", "ערי מדבר אחרות", "אם הבית", "החייל האמיץ שווייק", "מירלה אפרת", "עת דודים", "הכיתה שלנו", "זרעים של שתיקה", "חיזור גורלי", "פאניקה", "פתאום הגיע סתיו", "רבן הטוב", "נעצר בחצות". כמו כן עיצב תאורה לתיאטרון בית ליסין, תיאטרון לילדים ולנוער, פסטיבל עכו, פסטיבלי תיאטרונטו.

אריק אביגדור (עריכה מוסיקלית)

בוגר ביה"ס לסאונד של גרא. מנהל מחלקת הסאונד והוידאו של תיאטרון הבימה. הלחין מוסיקה להצגות בת. הבימה: "תמונות מחיי נישואין", "אלינג", "משוועת", "השחק", "ארוחה עם אדיוט", "מונוגמיה", "אם יש גן עדן". בת. הקאמרי: "נישואים גרעיניים". עיצב סאונד להפקות מוסיקליות, ביניהן: "מרי לו", "הברוזון", "ללכת עד הסוף", "39 המדרגות", "יוסף וכתונת הפסים המשגעת", "כמעט נורמלי", "איש חסיד היה". עריכת וידאו להצגות, ביניהן: "סיגל", "מסילה לדמשק", "דור שלישי", "נעצר בחצות" (עריכת וידאו ועריכה מוסיקלית).

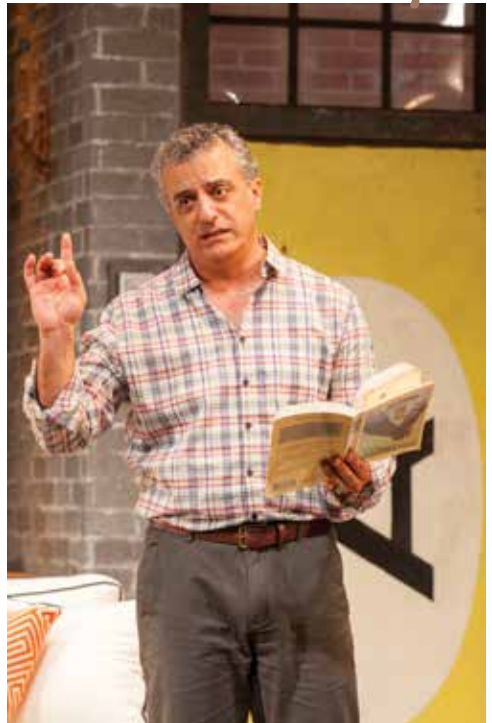

אורון דהן (עיצוב קטעי ריקוד)

רקדן ומורה מוסמך לריקודים סלונים ולטינן-אמריקאיים ובעל סמכות שיפוט בינלאומית (World Dance Council). מייסד ומנהל ביה"ס של אורון דהן ביהוד. בוגר בית הספר למוזיקה ע"ש בוכמן-מהטה באוניברסיטת תל-אביב, בעל תואר שני (M.Mus). במקמת ביצוע-פסנתר. מלמד ב"בית-צבי" קורס בריקודי נשך לתלמידי שנה ב'. בין עבודותיו: בת. הקאמרי: "הם יורים גם בסוסים", מחווה ליענקלה רוטבליט. בסוף דלת: מופעי מחול "סובב עולם", "תפריט קינוחים" (בשיתוף צוותא). "מעשה בחייל" (בשיתוף עם אנסמבל "גרופוס", בניצוחו של דניאל כהן). זוכה העונה הראשונה בתכנית הטלוויזיה "רוקדים עם כוכבים" (רשת, ערוץ 2). השתתף גם בעונות השנייה, הרביעית, החמישית והשביעית של התכנית. היה מועמד לפרס התיאטרון 2006 על הכוריאוגרפיה להצגה "טיפול בטנגו" (ת. חיפה) ולפרס התיאטרון 2014 על הכוריאוגרפיה להצגה "הם יורים גם בסוסים" (לצדו של אביחי חכם, ת. הקאמרי).

נורמן עיסא (אוסקר ציימברס)

בוגר "בית-צבי". בין תפקידיו: "מרחב מוגן", "אותלו", "החתונה האחרונה", "המלט", "רומיאו ויוליה", "אימפרו", "נירברג", "נשף מסיכות", "יתוש בראש", "אמנות המשחק", "מאדליין", "משפחת ישראל", "אב-הבית", "המכוער", "הדודה של מנשה", "אמנות", "גזע", "רוח ים" (ת. חיפה). "מעקב באפלה", "נוכלים ואהבים", "המתחזה", "סייד", "אשת האופה", "חלום ליל קיץ", "פילדלפיה אני בא", "היהודי זיס", "הפסנתר של ברטה", "בומרנג", "גיבור הלווי" (ת. באר שבע). "מותו של אנרכיסט", "ירח רחץ פניך" (ת. הערבי בחיפה). "היתומים של יפו", "געגועים" (תיאטרון אלסארייא, יפו). "רצח", "השיבה לחיפה" (ת. הקאמרי). הצגת היחיד "ערבים וקודים", זיכתה אותו בציון לשבח בפסטיבל תיאטרונטו, 2005. כתב יחד עם יואב בר-לב את "אח אח בום טראח", אותה בים במסגרת פסטיבל הצגות ילדים בחיפה(זוכה פרס הבמאי המצטיין). בטלוויזיה: "רצח בים המלח", "גוסן אליזתון", "עבודה ערבית". בקולנוע: "שחקנים", "הכלה הסורית", "אנא ערביה", "ערבים וקודים". עבודותיו כבמאי: "רעולים" (ת. אלסארייא, עבודה זכה בפרס במאי השנה במגזר הערבי לשנת 2006). "רובין הוד", "החופש לזוז" (ת. חיפה), "טולי בלבולי", "המסכה" (במסגרת פסטיבל מחזאות ערבית בעברית). "פשוטה" (זוכת פרס ההצגה הטובה בתיאטרונטו, 2007). "אלף לילה ולילה" (ת. ערבי-עברי). פרויקט ההצגה "שטה ביפו". "גלגולי גלגמש" בתיאטרון ערבי-עברי(זוכת פרס ההצגה הטובה ביותר, הבימיו הטוב ביותר והתאורה הטובה ביותר בפסטיבל חיפה להצגות ילדים 2009). זכה בפרס השחקן המצטיין בתיאטרון חיפה לשנת 2002 ובפרס התיאטרון הישראלי לשחקן המשנה הטוב ביותר לשנת 2012 על משחקו בהצגה "אמנות" בתיאטרון חיפה. שימש כמנהל אמנותי של פסטיבל יפו הבינלאומי להצגות ילדים בתיאטרון הערבי-עברי ביפו. שימש כמנהלו האמנותי של פסטיבל חיפה הבינלאומי להצגות ילדים 2014. ב-2012 ייסד עם אשתו, המחזאית דעונה רז, את התיאטרון הרב-תרבותי לילדים ולנוער 'אלמינא', ביפו.

רובי פורת-שוכל (שרלוט ציימברס)

בוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. בוגרת החוג לספרות וסוציולוגיה באוניברסיטת בר אילן. בין עבודותיה כמחזאית: "סוף העולם שמאלה" (כתיבה משותפת), "נעמי" (הצגת יחיד, פרס פסטיבל עכו), "תשליך" (ת. באר שבע), "כתם לידה", "זרעים של שתיקה" (ת. הבימה). בין תפקידיה: "נעמי", "עור" (פרס השחקנית המצטיינת בפסטיבל עכו). בת. הבימה: "בוסתן ספרדי", "נאסר א-דין", "תמרה", "כתם לידה" (בתייה), "גבירתי הנאוה" (גברת פירס), "זרעים של שתיקה" (רונה בן ארי), "הקמצן" (פרוזין). בת. בית ליסין: "אחד משלנו", "מות הלבנה", "אלבום משפחתי". בת. באר שבע: "חשבון פתוח", "תשליך". בת. לילדים ולנוער: "שרה גיבורת ניל", "שיר שלא נגמר", "יחסים מסוכנים", "אריות בירושלים". בטלוויזיה: "רובי" (הנחיה, ערוץ 2), "כן או לא" (הנחיה, ערוץ 1), בסדרות: "מיכאלה", "סלבריטי", "עספור", "מועדים לשמחה", "חלומות מתוקים" עד החתונה, "חברות", "עממיות", "פצועים בראש". בקולנוע: "סוף העולם שמאלה", "אשה זרה", "אחד משלנו" "מחפשת בעל", "מלך של קבצנים", "שבעה", "רווקה פלוס", "גט"

יואב דונט(אורסון ציימברס)

בוגר בית הספר למשחק ניסן נתיב, 2007. בין תפקידיו: בת. הבימה: "פאניקה"(רובר), "מירלה אפרת"(יוסלה) "הסוחר מוונציה", "אנתו הים"(ריקו), "מישהו ימות בסוף"(אדם), "פוסט טראומה", "כי בנו בחרת"(יניב), "אם יש גן עדן"(ריבר), "הסוחר מוונציה"(סלרו), נסיך אראגון). בת. צוותא: "צינורות"(אנסמבל "זיגוטה"). בת. חיפה: "סיפור פשוט"(הירשל). בת. אורנה פורת: "הבחורים בדלת ממול"(בשיתוף ת. חיפה, בארי), "הבחירה", "אפקט הפרפר". ת. הסמטה: "האי"(ג'ון). בקולנוע: "לבנון"(מועמד לפרס אופיר לשנת 2009 לשחקן ראשי), "אינשאללה"(סרט קנדי), "האיש שבקיר". בטלוויזיה: "פרשת השבוע", "לאהוב את אנה"(דניאל), "המקום", "הכפולים", "עממיות", "חברות".

טל קלאי(גארסון הובארד)

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב ירושלים, 2007. חבר בלהקת "פאות קדושות". בין תפקידיו בתיאטרון: "פרימה דונה"(ת. גשר). "כנגן המנגן"(ת. החאן). "נולדו אשמים", "הג'יני של הקולה", "הרמן ודורותיאה", "מלכת הכמעט"(צוותא). "שופרא"(ת. תמונע). "הכל אודות אמא"(ת. תה"ל). "הלב הנורמלי"(ת. הקובייה). "רומאו ויוליה"-That Bitch Can be Part of Me"(פסטיבל ישראל). "בת הים הקטנה"(משכן האופרה). בטלוויזיה: "תמיד אותו חלום", "מתלהבת", "המשרד", "2,3" הקשב". בקולנוע: "Fucking Different Tel Aviv", "שושנה חלוץ מרכזי", "פרחים של מרציפן". כתב את המחזה "פאני המשוגעת"(פסטיבל תיאטרון קצר 1999).

הילה שלו(מרי)

בוגרת הסטודיו למשחק של יורם לווינשטיין 2012. בין תפקידיה: "השבועה"(שדה/מפעילת בובת ילד), "המאהב"(דאפי), "חיזור גורלי"(מרתה/סוכנת נדל"ן)(ת. הבימה). "מסע הדוד מקס"(ת. חיפה). "שרוליק"(סל"ה בשיתוף ת. הקאמרי). "כטוב בעיניכם"(ת. המדיטק בשיתוף ת. בית ליסין), "הכבש הששה עשר"(ת. המדיטק בשיתוף ת. ארצי לנוער), "מומו", "מופע זוגי"(ת. המדיטק).

מועצת הנאמנים של התיאטרון | יו"ר: אדריאן הרשקוביץ פרופ' מירה זכאי, יוכי דביר, דוד סיני, עמירה דותן דירקטוריון הבימה | יו"ר: נורית דאבוש אסתי אפלבוים פולני, אמנון דיק, בן עמי עינב, יוסי שחק, דורלי אלמגור מנכ"ל: אודליה פרידמן | מנהל אמנותי: אילן רונן | סמנכ"ל: בני צרפתי

במאי בית וחבר הנהלה אמנותית: חנן שניר, משה קפטן
מנהלת מחלקה אמנותית ומלהקת: רות טון-מנדלסון
מנהל כספים: יגאל ספיבק
דוברות ויחסי ציבור: ריאל שמיר בלאט
מנהלת פיתוח עסקי וגיוס משאבים: יונית וייס

שחקני התיאטרון:

אקי אבני, אורי אברהמי, אלינו אהרון, נרית אהרוני-שוויצר, עודד אהרליך, ג'סיקה אוזן, טלי אורן, תמר אילנאי, דורון אורן, אושרת אינגרשט, גורג' אסכנדר, איטל אלבחר, נצר אלוני, אביב אלוש, גילה אלמגור, אהרון אלמגור, רותית אפל, נעמה ארמוני, דפנה ארמוני, אורי בנאי, אורי בדר, עמוס בוחאן, רותם בלוטניק, ריקי בליך, עירית בנדק, שמיל בן-ארי, טליה בן-מזי"א, שמחה ברבירו, שלומי ברטומוב, עידו ברטל, שריידי גבארין, דוית בביש, מרים גבריאלי, רינת גולדמן, ששה גורן, גלית גיאת, לאה גלפשטיין, אשוח גספריאן, אלנית גרשון, תומר דהן, גבי אוהד-דוד, יעננה דודינה, יואב דונט, נתן דטנר, רן דנקר, אורי הוכמן, רוברט הניג, דור הררי, אמנון וולף, דניאל רוטהיים, גיא זור-ארץ, ניר זלחובסקי, אורן חבוט, ענת חדיד, סיגי חזמה-פריצקר, ענת טוביה, דנה ידילן, לירון יואלי, רזיה ישראל, איציק כהן, יעקב כהן, שמואל כהן, שמעון כהן, שני כהן, מיכאל כורש, לירן כסיף, אדם להב, מוטי לוגסי, לירון לוי, אמיר לוי, אילן ליבוביץ, רותי לנדא, קובי מאור, תות מולאור, הראל מורד, רוי מילר, רינת מטטוב, ראוהה מן סוליומן, מאיה מעוז, שפי מרציאנו, ערן חגי נויברג, אלון נוימן, לואי נופי, נעמה נחום, אורית נחמיאס, דוריס נמני, דניאל סגל, שחר סגל, עמי סמולרצ'יק, גאסן עבאסי, נורמן עיסא, דורון עמית, רוברטו פולק, רובי פורת-שוכל, אסנת פישמן, מיקי פלג, אלינו פלקסמן, גיל פרנס, פני קדרון, אבי קושניר, יותם קושניר, דבורה קידר, רותם קינן, טל קלעי, ליא קניג, טטיאנה קנליס-אוליי, גיל קפטן, רועי קקון, אלכס קרול, נתן רביץ, ארז רגב, איילת רבינוביץ, אורנה רוטברג, שחר רז, דור רייבי, דב רייזר, פולי רשף, יגאל שדה, נגה שחר, ניר שיבר, קארין שיפרין, אייל שכטר, הילה שלו, יובל שלומוביץ, תומר שרון, גלי תגר, יפה תוסייה-כהן

השחקנים הוותיקים:

יהודה אפרוני, ישראל בירדמן, שלמה בר שביט, רולף ברין, מרים זוהר, שמואל עצמון, פנינה פרח, דליה פרידלנד, אתל קובינסקה, אלכס פלג

מנהלה:

מנהלת לשכת מנכ"ל: עינת שחם-יעקבי
 מנהלת כוח-אדם: שוש בן-דוד
 פקידת כוח-אדם: שני חן

אחזקה:

מנהל הבית: חיים אמיואל
 חשמלאי הבית: סלומון עובדיה
 מרכיזה: טלי דובינסקי, רות כהן, יעלה סגל
 מנהל רכש וסדרנים: יניב איתן
 ס. מנהל מחלקת סדרנים: עמית אופנר, יוסי דיל סדרן אחראי: נתי חכים, בועז וולנשטיין
 מעיין גורדון, מיכל רוזמן, קרן שני, טל ייגר, אסי אלגריסי, מיכל רוזנפלד
 עוזרת חשב: נגה כהן
 אחראית מחלקת כספים: אורית מושקוביץ
 מוח' כספים: יפה אסרף, תקוה גפני, קרן קורקוס

הנהלת חשבונות:

מנהלת חשבונות ראשית: שרה שדה
 מנהלת מדור שכר: אסתי גולדשטיין

מחלקת שיווק:

מנהל שיווק: יגאל הרטל
 מנהלת מכירות הבית: חתונה קיפניס
 עוזרת למנהל מחלקת שיווק: ענת נתן
 מנהלת מחלקת חינוכית: ניצה שכנר
 מנהל מחלקת שיווק מגזר עסקי: איתן אדר

שיווק פרויקטים ומכירה לקבוצות:

עינת גלעד, שר סיני, ירדן רבינוביץ, שלומית כהן
 מנהל מחלקת שירות לקוחות-מנמיים:
 אילן וולשטיין

מנהלות משמרת: שני לוי, יפעת פרג' חסן
 קופאים: שירלי כהן, רותית פרידמן

מחלקת הפקות:

מנהלת מחלקת הפקות: רויטל שקורי
 מנהלי הצגות: מיכל אייזיק, אבי גז, אשירית טרבלסי, דנה כץ-נעמן, חגית נמרודי, קארין סיגל, נועה ענתות, יעל פורת, דנה פלסר, דקלה פרבר, כנרת צור, דבורי ריס, עדו שנון

מחלקות הבמה:

מנהל מחלקות הבמה: מאיר אלון
 מנהל ייצור: איתן סיביליה
 עוזר למנהל מוח' במה: אורן חדידה
 מחלקת במה: שמואל בושארי, גידי בלילתי, יוסי ברכה, משה דוד, טל זוהר, יצחק חיים, ניקי לוי, דוד מלכה, דרור מנדלסון, גיא פיילר, יוסי דבה, קונסטנטין מרקובאנו, מיכאל רוקובסקי, יוסף שרייבר, סלימאן שתאת
 נגרי: רוני סלם

מחלקת תאורה: יורק אורושר, ראובן יצחק, ליאור ליון, אבי פקלר, רונן צור, יוסי רווח, שלומי שטרית, חזי שלמה

עוזר למנהל מחלקת תאורה: איתן ממיה

מנהל מחלקת קול ווידאו: אריק אביגדור
 סגן מנהל: ליאובי פרל
 תפעול קול: לאון פרל, אוהד רוסנו, אסאה דולגוב, מורן דודיאן, שי רז, דני זודקוביץ, דפנה ביאליסטוק, יהונתן גילת, גדי יער, רומן סורקין, טליק אדיר
 מנהלת מחלקת ייצור אבזרים:

טלי זליגמן-שטוקהרמר

מחלקת אבזרים: יטלי רוזנפנט

מעצבת ומנהלת מחלקת פיאות:

אסנת שניא

פיאניות: עירית אבידן, אווה אוסנה, ליאת אמיר, עיבב וינשטיין-קרון, נדיה סמורגון, קוסטי צ'באנה, לילך שם טוב

מנהלת מתפרה: לינה קלרין

תפירה: ואדים ליון, לודמילה קוזלוב

מנהלת תפעול אבזרים ותלבושות:

מינה בן לולו

מחלקת תפעול אבזרים ותלבושות:

עופרה אדרי, נועה אתגר, אלה בקר, נועה בקר, אשירית טרבלסי, אפרת כהן, הילה כהן, ויליה לוי, רותית מאק, ג'טה מילר, לירון מינקין, אביטל פלג, אברהם פפן, רחל צמח, מיכל הואף, לינה שניר

אחראי ארכיון: רמי סמו

ארכיון הבימה פתוח לקהל

א' 10:00-12:00

ג' 10:00-14:00

ה' 14:00-18:00

טלפון: 03-5266720

מייל: archive@habima.org.il

להצגת "משפחה עליזה"

מנהל טכני: ניקי לוי | סגן מנהל טכני: עמית אלעד
 תפעול תאורה: איתן מימיה/יורק אורושר
 תפעול סאונד: שלומי גילר/יהונתן גילת
 תפעול אבזרים: רותית מאק/אלכס קוכמן
 תפעול תלבושות: מרינה גרשמן
 תסרוקות: עיבב וינשטיין/אווה אוסנה

טלפון: 03-5266666, פקס: 03-526677, קופה: 03-6295555, אתר אינטרנט: www.habima.org.il
 מודעות: מוליס שיווק - 03-15161187 | הבימה, המערכת והמו"ל אינם אחראים על תוכן המודעות ועל סגנון, האחריות על המפרסמים בלבד. ט.ל.ח.

נפלאות
עדנה פז

קולקציית 2015

לנשים שולבושות נוכחות

מידות גדולות
בגדי ערב וקזואל

• קניון אילון (ריג) 03-6164104

• קניון הדר (י-ם) 02-5323680

• קריון (שדרת הכוכבים) 04-8750120

• כברי (ליד נהריה) 04-9952716

• קניון רננים - גלריית המעצבים (רעננה) 09-8331546

www.nefartiti.co.il חפשו אותנו ב-f

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרויקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהילתית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף – המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש – טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרוני איחופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

י"ר אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: ע"ד, ציפי רובין

חברי הנהלה:

ארליך גל, הראל אורה, חיימוביץ רונית
לנדאו ליאורה, סביר רינת, רביד נאווה
רוזנברג ריקי - גזברית כבוד, חפץ סיגליה
מייסדת ונשיאת כבוד: גולדנברג אורה
מזכ"ל: כהן פולין

ידידים הבימה

<p>קורט אורי ועפרה קוריציני נירה קז נילי וישראל קפלן שרה קצין יהודית קרן מיקה רחמי קריב נילי רב חן רפי רב-הון יעל רבינוביץ חונית רביד נאווה ואברהם רהב רני והילה רובין ציפי ופנחס רוביןשטיין מיכל ומאיר שמגר רוזנברג ריקי רוטר גבריאל ואסתר רז אייל וריקי ריס איטה רפפורט עירית שגיב לזיקה עמי וטדי שווסטר דליה שטראוס בן דרור רעיה שליזנגר שמואל שפילגר רותי שקד שושנה וישעיהו שקד חיה רות לבהר שרון שריזלי דניאלה ודני שרף רותי ואהרון תשובה יצחק וחיה</p>	<p>כהן פניו ופנינית כרמל שוש לוי גיטה ליאון אמנון ומלכה ליבאי דוד לנדאו מרינה ואילן בן זאב לנדאו ליאורה ואלי לנדסברג ברונז לנדסברג דיתי ואלכס לסט רותי וגבי מאור גליה ויהושע מטלון מוריאל וענת מיתר עפרה ואלי אפשטיין מלמד אלדד ודליה נאמן אייבי ודליה נמרודי עופר ורזית נתנאל ענגי ועוזי סביר רינת סגול טובה וסמי פרופ' סוארי יצחק ועדיה סטיבה אורה ואיתן סמית רלי סלע יהודית סדן שמחה עזריאלנט איה פדרמן ליאורה ומיכאל פישמן טובה ואליעזר פלדמן איה וזאב פלידרבאום מייק פרופר אתי וגד פרופ' פרשקור יוסף ודליה קונדה אפרים וציפי</p>	<p>גבאי נרדה ועזרא גוטסמן רותי ויואב גולדנברג אורה גור אלן גורביץ מוניק גורביץ אריאלה וגרשון גיגר מיכה ושרה גלו אתי ואהוד גרינברג יפית ודר' בני ארד גרנות נעמי ויוסי דואק אבלין דנקנר אורלי ונוחי החברה לישראל הורביץ דליה הירש תמי הכהן יעקב וציפי דר' אביקס ואורה הראל וילנר חנית זמיר רינה ויצחק זיו צבי וג'וספין זרניצקי אורה ויוסי זרימוביץ רונית חכמי קנפר ניצה חכמי יוסף דוד חנן אריה ופסיה טייק עירונה טייק יהודית ודר' הנרי טלר גרען ים שחור נעמי ומנחם ינאי שלמה ואהובה יפו עלזה כהן אלי ואיילה</p>	<p>אבידן בריר ברויה ודר' אברהם בריר אדלר חונית וראובן אהובי יגאל אור מיכאלה ותיאודור אחיטוב אורינבסקי ארה אפרת צבי ודחורה אונגר יעל ורמי איזקסון אירית אילין שרה אלאלוף שרה אלאלוף אילנה וג'קי אלון אידה ושמעון אלחנני איטה אלקון עידית אלרוחי חונית אפרתי אורית ודוד אקרשטיין סטפני וג'ורא ארליך גל ומישל ארליך מירה וג'ורא ארקין דוריס ומורי בארינבוים צביקה ונטלי בלנש קיי בלומנטל נעמי בנק לאומי בנק הפועלים בהר יוסי ועירית בר ריבה וצבי בר שלמה ברק אהרון ואליקה ברטפלד אסי ברניצקי קוני ודן גבריאל עדנה וארנן</p>
--	---	---	--

Wekah Sun
 אביזר תאורה חכם וחסכוני
 המחליף את אור השמש
 ומאפשר גידול צמחים בתוך הבית והמשרד.
www.wekah-tech.com

וקה טכנולוגיות בע"מ
 רן דביר טל: 050-6400090 פקס: 09-8948838

אינטרפלורה

משלוחי פרחים
בארץ ובעולם

"חגיגה כפרית"
 "הכל ורדים"
 "חגיגה בלבן"
 "סידור ורוד בסלטה"

אינטרפלורה, מדברים בפרחים.
 1-700-70-70-36
www.interflora.co.il

כיו יא גיטארון, ויא הבימה!

ההצלחות הממשיכות

הקמצן

מאת מולייר
נוסח עברי: אלי ביזאוי
בימוי: אילן רונן

אדיפוס

מאת סופוקלס
נוסח החגה ובימוי: חנן שניר

גבירתית הנהווה

מחזה ופזמונים אלן ג'יי לרנר
בימוי: משה קפטן

חשמלית ושמה תשוקה

מאת טנסי ויליאמס
נוסח עברי: רבקה משולה
בימוי: אילן רונן

חיזור גורלי

מאת ג'יימס ד'ירדן
בימוי: משה קפטן

הסוחר מוונציה

מאת ויליאם שייקספיר
בימוי: אילן רונן

פאניקה

מאת רובין האודן
בימוי: אלון אופיר

פתאום הגיע סתיו

מאת אריק קובל
בימוי: איציק ויינגרטן

הכיתה שלנו

מאת טדיאוש סלובודז'אנק
בימוי: חנן שניר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

המאהב

מאת א.ב. יהושע
עיבוד: שחר פנקס | בימוי: שיר גולדברג

בוסתן ספרדי

מאת יצחק נבון | בימוי: צדי צרפתי

אבא גוריו

עפ"י אונורה דה בלזאק
מאת שחר פנקס
בימוי: שיר גולדברג

משהו טוב

מאת איליין מרפי
בימוי: רועי הורוביץ

אלוהים מחכה בתחה

מאת מאיה ערד
בימוי: שי פיטובסקי

השבועה

מאת רבי אברהם בן מימון
עיבוד ובימוי: שי פיטובסקי

ארץ חדשה

מאת שי פיטובסקי ושחר פנקס
בימוי: שי פיטובסקי

רפרטואר הבימה

אווטיטה המחזמר

מאת טים רייס ואנדרו לויד וובר
בימוי: משה קפטן

הבן הטוב

מאת שי גולדן
בימוי: איציק ויינגרטן

יהוא

מאת גלעד עברון | בימוי: אילן רונן

נעצר בחצות

מאת מארק הייהרסט
בימוי: משה קפטן

משפחה עליזה

מאת רון קלארק וסם בובריק
בימוי: נתן דטנר

עשר דקות מהבית

מאת מאיה ערד
בימוי: שי פיטובסקי

ד'קו

מאת אילן חצור | בימוי: איציק ויינגרטן

יחסים מסוכנים

מאת כריסטופר המפטון
בימוי: אילן רונן

אשה בורחת מבשורה

עפ"י ספרו של דויד גרוסמן
מאת חנן שניר ובימויו

סיפור פשוט

עפ"י ספרו של ש"י עגנון
מאת שחר פנקס
בימוי: שיר גולדברג

1984

עפ"י ספרו של ג'ורג' אורוול
מאת רוברט אייק ודאנקן מקמילן
בימוי: עירד רובינשטיין

לבד בברלין

עפ"י ספרו של האנס פאלדה
מאת שחר פנקס | בימוי: אילן רונן

מרציפנים

מאת מאיה הפנר
בתפקיד הראשי: ליא קניג

פליישר

מאת יגאל אבן-אור
בימוי: איציק ויינגרטן

המאהבת ה-9

מאת יהושע סובול
בימוי: משה קפטן

הילד חולם

מאת חנוך לוין
בימוי: עמרי ניצן

עקומים

מאת מרטין שרמן
בימוי: משה קפטן

אין לך Cal?
חבל...

מה שטוב בקיבוץ

ללקוחות Cal מגיע רק טוב

חדש!

תשלום והטבות במסעדות ישירות מהנייד

■ חיפוש מסעדות ■ הזמנת מקום ■ ניווט ■ הטבות קבועות ומשתנות

הורידו עכשיו את אפליקציית ארנק Cal4U

כל מה שטוב בשבילי, עכשיו גם בנייד

פירוט עסקות
וחיובים

ניהול
המסמכים
שלי

לקיחת הלואה

הטבות בארץ
ובח"ל

תשלום והטבות
במסעדות

חפשו אותנו ב-

בכפוף לתקנון Cal4U

הגות עוסקה מוסקונו עטרת

הרגעים היפים של החיים. בית מלא תוכן. עד 120.

אנחנו מאמינים שכל רגע חשוב וזה הזמן לתת לעצמכם את הטוב ביותר שאפשר, לגור בבית מלא תוכן, חברים ועשייה, תרבות ואופי. עד 120. רשת עד 120 מזמינה אתכם לחיות את החיים במלואם. מחכים לכם.

רשת בתי מגורים
לגיל השלישי

*6120

הזמנה לפגישה אישית - 6120*

• הבית בראשון לציון • הבית בהוד השרון • הבית בתל אביב • www.ad-120.co.il